

1995 - 2015 * 20 let

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Intervju z Vladom Vrbičem

12

16

17

18

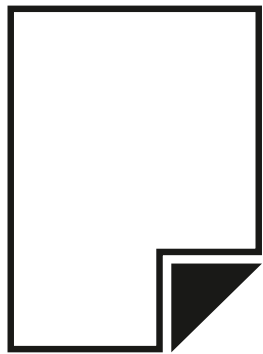
ISSN 1581-8373

Poštšina
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XX
ŠT. 5
2. APRIL 2015
1,60 EUR

ŽALOSTNE FASADE NAŠEGA MESTA str. 12
RAZSTAVA NEJCA OVČJAKA str. 16
ŠKALČANI NA OBISKU str. 17
KDO JE NAREDIL TA STOLČEK? str. 18

List

Revija za
kulturna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

**ZAGOTOVITE SI SVOJ IZVOD
NAŠE SEDANJOSTI DANES
IN ZGODOVINE JUTRI.
BERITE LIST!**

NAROČILNICA

Nepreklicno naročam List, revijo za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše, za letno naročnino v višini 20 €.

List pošiljajte na moj naslov:

_____ (ime in priimek)

_____ (naslov)

_____ (pošta)

_____ (lastnoročni podpis)

Z naročilom v letu 2015 sem si zagotovil posebno knjižno nagrado, meseca decembra 2015.

Prostor za
znamko
vrednosti A.

Zavod za kulturo Šoštanj

Trg svobode 12

3325 Šoštanj

DRENOVA OS

Če bi povprečne bralce povprašali, kaj pomeni beseda oksimoron, bi jih gotovo veliko spravili v zadrego. Tudi jaz, ki bi se naj s pisanjem ukvarjal resneje, kot povprečen bralec, sem jo pred kratkim preveril v slovarju in ugotovil, da je beseda popolnoma slovenska in je izraz za bistroumni nesmisel.

Pa si tudi s tem izrazom ne moremo kaj prida pomagati, če si ne priključimo za pomoč primer. Tega lahko hitro najdemo med klenimi ljudskimi modrostmi, ki so tako po modrostih samih, kot po pregovorih, neizčrpen vir lepote in sočnosti jezika. Hitro sem se domislil in iz spomina potegnil sočno prispodobo o trdoti in žilavosti drenovega lesa. Takole zarobijo v naših krajih starejši ljudje, ki še pomnijo prevažanja z vpregami in lesenimi vozovi. Včasih so modrovali ob kozarcu *toukeca*: »Voz je bil ves iz lesa, samo akse so bile drenove.« Drenove osi in marsikdaj tudi napera koles, pa tudi cveki na grabljah, nekdanja pa vojščakom loki in kopja, torej niso bila lesena, pač pa – drenova. Da je les zelo gostorasen in zato izjemno trd in žilav, priča tudi to, da ne plava na vodi.

Zgodaj pomladi, ko med prvimi zacveti živo rumeno drenovo vejevje, ki s svojo nežnostjo spominja na prve cvetove lapuha, trobentic in ne nazadnje vsaj po barvi tudi na mehko regratovo cvetje, kar težko verjamemo, da imamo opravka z eno najbolj čislanih lesnih vrst, ki je izpod rok spretnih kolarjev in strugarjev olajšal marsikatero opravilo ljudem. Za čvrsto pa se ta rastlina pokaže tudi v živem stanju, saj je zaradi globokega in razvejanega koreninskega sistema idealna za pogozdovanje in preprečevanje erozije plazovitih hribin.

Iz drenovega lubja in listja lahko skuhamo čaj, ki ugodno vpliva na ščitnico in druge žleze, drnulje, sadeže dreva pa lahko jemo pozno jeseni surove in iz njih se lahko kuhajo sokovi in marmelada, šilce žganja z namočenimi drnuljami umiri stres in prinese blagodejni spanec.

Seveda je vse to slišati kot zabavna pripoved iz minulih časov. Človeštvu z njegovimi izumi se ni treba več zanašati na stare modrosti iz drenovega lesa, naj so še tako čvrste, trde in žilave. Znanost izdelave materialov je napredovala do neslutnih razsežnosti, karbonska vlakna, plemenite kovine, pametne zlitine; niti znanstvena fantastika ni zmožna slediti realnosti iznajdljivih znanstvenikov. Farmacija dela čudežna zdravila, ki daleč prekašajo naravne čaje in marmelada je postala prvovrstna prispodoba za goljufije vseh vrst, na kruh pa otroci mažejo eurokrem. Dren tako morebiti opazimo samo še pomladi, ko prvi zažari v rumenem, tik preden vsa narava ne eksplodi-

ra v pomladnem cvetju in potem drenove križce, zvezane vrh cvetno nedeljskih snopov srečujemo samo še v domovih, kjer jih hranijo kje pod ostrešjem, da so pri roki suhi vršički, ki jih je treba zažgati v kurišču štedilnika, ko strele sekajo v poletnih nevihtah... in zopet, kje pa sploh še imajo *šporhete* na drva in krušne peči? Redkokje.

»Čvrst kot dren«, tako ostaja prispodoba za vzdržljive, vztrajne in trdne stvari ter ljudi, ki na prvi pogled v svojem rumenem cvetju zgodaj pomladi vzbujajo napačen vtis krhkosti in minljivosti.

V resnici je dren znanilec pomladi, novih začetkov, ki navadno trajajo in trajajo bolj dolgo, kot bi mogli misliti in verjeti. Zato je prav, da ta častitljivi les ne sme manjkati v šopu petih vrst lesa, ki so zvezani v snope za cvetno nedeljo in v resnici sodi med njimi na častno, najvišje mesto.

Ni slučaj, da smo v tednu med cvetno nedeljo in veliko nočjo pred dvajsetimi leti, kot drenov les trden, čvrst in žilav, poslali med bralce prvo številko Lista občine Šoštanj, kot se je takrat reklo časopisu, ki ga je z uredbo ustanovil prvi župan občine Šoštanj in nosi datum 14.

april 1995. Časopis, takrat obložen z vso simboliko pomladnega prebujanja se je prijel trdno kot dren v plazovino in obdržal, tiho in skromno, a vztrajno in samosvoje in naj se je kdaj komu zdel še tako nepotreben in neprebran, je nastal in ostal pomemben kronist časa in dogodkov, ki so se, kot bi švignil, odvili pred našimi očmi v minulih dveh desetletjih.

V veliko čast mi je, da sem smel podpisati prvo izdajo, ko mi je bila zaupana naloga vršilca dolžnosti odgovornega urednika pred dvajsetimi leti, v prav takšnem vzdušju velikonočnega rojstva novega življenja, pa čeprav živega zgolj v besedi, a klenega in čvrstega, kot je drenovina. In v še večjo čast mi je, da mi je naloga ponovno zaupana ob dvajseti obletnici Lista, zdaj revije, ki je v jubilejnem letu začela izhajati dvakrat mesečno. Zahvaljujem se vsem urednicam, urednikom, strokovnim sodelavkam in sodelavcem, kronistkam in kronistom časa z besedo in fotografijo, ki so s svojim marljivim delom ujeli ščepec življenja v kotlini med Uršljo goro in Goro oljko ter med Smrekovcem in Paškim Kozjakom.

Še naprej naj nam bo vzor na zunaj krhek, v resnici čvrst in žilav dren.

Foto: List

VSEBINA

Revija za kulturna
in druga vprašanja
občine Šoštanj in širše.

3	UVODNIK
5	MUZEJ
6	INTERVJU
12	ARHITEKTURA
14	CERKEV
15	PODOBA KULTURE
18	PORTRET
20	ŠOŠTANJSKI FESTIVAL ZBOROVSKEGA PETJA
21	PRAZNOVANJA
22	NAPOVEDNIK

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

*Kritične pripombe na vsebino ali
obliko Lista bodo dosegle svoj
namen le, če jih boste posredovali
s kratkim sporočilom na
e-naslov list.urednik@gmail.com*

Vodenje redakcije

mag. Milojka Bačovnik Komprej

Jezikovni pregled

ZUK Rezman

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Eurograf d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 6, pošljete najkasneje do
8. aprila 2015 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

Foto naslovnice:
Amadeja Komprej

Fotografije na zadnji strani:
Rod Pusti grad Šoštanj in
Rod topli vrelec Topolšica

KLEPETI POD PUSTIM GRADOM

Najkrajši mesec v letu se je v Muzeju usnjarstva na Slovenskem zaključil s prireditvijo Klepeti pod Pustim gradom. Tokratni gost je bil Anton Topolšek iz Zavodenj, znani letalski zanesenjak. Rojen je bil leta 1940 v Šoštanju, z družino pa se je po Šoštanju veš čas seli. Njegov oče je namreč delal v šoštanjski tovarni usnja in družina je prebivala v stanovanjskih objektih, ki so bili v lasti usnjarne.

Najbolj v spominu mu je ostala Vošnjakova vila na Primorski cesti v Šoštanju, ki je Šoštanjčanom bolj znana kot nekdanji zdravstveni dom. Bila je velika hiša, z ogromnim vrtom in veliko ostalega rastlinja, kjer so imeli otroci veliko prostora za igro. V otroških letih je bil nadarjen za glasbo in učiteljica v šoli ga je k temu spodbujala, vendar doma pri tem ni imel podpore in tako je glasbena kariera splavala po vodi. Za letalstvo pa se je navdušil prav tako v otroških letih, ko je gledal zavezniška letala, ki so vozila pakete UNRRA. Od takrat naprej je začel zbirati vse kar je bilo povezano z letalstvom in letali. V srednjo šolo se je vpisal v Industrijsko Kovinarsko šolo v Celje. Njegov sošolec je bil med drugimi tudi Ivan Pirečnik, znan kot ukradeni otrok, po katerega življenjski zgodbi je bil posnet tudi film. Tam je začel hoditi na letališče, kjer se je nato včlanil v letalski klub. Poslušal je predavanja, nato pa je med počitnicami odšel z ostalimi pripravniki v Slovenj Gradec,

Foto: arhiv MUS

kjer so polagali izpite. V vojski je bil dodeljen med padalce v Sarajevu. Nato je prav tako v vojski odšel na tečaj za padalca v Sombor. Ko se je poročil, ga je navdušenje nad letalstvom malo minilo. Vpisal pa se je v aero klub Velenje, kjer je zopet odšel na tečaj v Celje in tam dobil potrdilo za izpit za jadralno letalo. Nato je spet navdušenje malo zamrlo, predvsem zaradi majhnih otrok in gradnje nove hiše. Zaposlen je bil

v Hidromontaži, Tovarni usnja Šoštanj, Gorenju, Galipu, ki se je nato prestavil v Velenje, kjer še danes stoji kot Veplas. Kot član upravnega odbora Aerokluba Velenje, je bil aktiven ves čas, tudi pri gradnji letališča v Lajšah, ki je bil glavni dosežek velenjskega kluba. Na veliki projekciji smo lahko videli tudi nekaj fotografij iz pestrega življenja g. Topolška.

Jernej Hozjan

GREGORJEVO, PRAZNIK ZALJUBLJENCEV

Slovenski običaji, povezani z gregorjevim, izvirajo predvsem iz rekla, da se na ta dan »ptički ženijo«, po ptičji svatbi pa lahko v grmovju ali živi meji najdemo potice, piškote in druge dobrote. V preteklosti so gospodinje na gregorjevo otrokom po vrtu nastavile kvašene ptičke in druge slaščice, da so jih otroci iskali in se posladkali z njimi.

Gregorjevo je bilo nekoč, ko je bil v veljavi še stari julijanski koledar, postavljeno na prvi spomladanski dan, z uvedbo gregorijanskega koledarja pa se je prestavilo na zgodnejši čas, na 12. marec. Izročilo pravi, da tega dne voda odnese vse slabo, narava pa naznanja prihod pomladi in daljšanje dneva. Od tega dne dalje obrtniki za delo niso več potrebovali umetne razsvetljave, ampak so delo že lahko opravili ob dnevni svetlobi. Od tod je bila navada, da so na gregorjevo »vrgli luč v vodo«, kar je pomenilo konec dela pri svečah, trskah in petrolejkah. Na večer pred gregorjevim so obrtniški vajenci in otroci naredili male lesene splave. Nanje so

namestili sveče in jih v večernem času spustili po reki ali potoku. Tako je voda simbolno odnesla luč. Ta navada spuščanja majhnih plovil, imenovanih »gregorčki«, je doma na Gorenjskem, v železarskih in čevljarskih krajih. Tam nikdar v večstoletni zgodovini ni zamrla, v zadnjih letih pa se ta šega vrača tudi v številne druge kraje po Sloveniji.

V Muzeju usnjarstva na Slovenskem smo letos drugič zapored pripravili razstavo »gregorčkov«. K sodelovanju smo povabili učence četrtil razredov Osnovne šole Karla Destovnika Kajuha Šoštanj, ki so majhna plovila izdelali pod mentorstvom svojih učiteljev, v muzeju pa smo zanje pripravili poseben pedagoški program, v okviru katerega so spoznali šege in običaje, povezane z gregorjevim.

Katarina Fužir

Foto: arhiv MUS

NIČ NI NEMOGOČE

Vlado Vrbič

Ni še čas za spomine. Seveda ne. Vlado Vrbič, direktor Knjižnice Velenje ima v glavi in predalu še preveč načrtov. In želja in prepričanja, da lahko človek naredi vse, kar hoče in želi. A je tale zapis kljub temu nekakšen pogled nazaj, na prehojeno pot, ki nikoli ni šla povsem naravnost. In je tako vijugasta še vedno.

Da o Kajuhu še ni rekel zadnje besede in da bo kmalu treba še na kakšno daljše potovanje, je med drugim tekla beseda. Kako se je v Velenju razvijala kultura in koliko je imela pri tem besede politika. Kako se nekatere stvari v življenju na srečo ne spremenijo in da je na Karibih poseben otok...ja, z Vladom Vrbičem se je zanimivo pogovarjati. Od intelektualca, publicista in urednika, do fanta, ki je štopal po tujini in spet nazaj do funkcionarja, očeta

in moža. Vmes pa je seveda potovanje, tisto pravo, samo njegovo, ki ga ne kaže noben zemljevid.

Rojeni ste v Šoštanju, menite da kraj rojstva kakorkoli vpliva na človeka?

Ne. Mislim, da samo dejstvo kje si rojen ni pomembno. Jaz sem bil doma rojen, leta 1955, večina otrok se danes rodi v bolnišnici. Bolj je važno, kje preživiš prva leta življenja in kako zaznaš okolje. Mislim, da jaz nisem nikoli zgubil stika. Iz Šoštanja smo se leta 1961 preselili v Velenje, a smo se vedno vračali. Oče je imel vikend v Belih vodah, jaz pa že tudi dolga leta gostujem v Zavodnjah. V bistvu se ves čas držim teh krajev, tudi preko dela, prijateljev....tako malo v hecu se rad predstavljam kot Šalečan. Mamina družina je do sredine tridesetih let, pred selitvijo v Šoštanj, živel v Šmartnem ob Paki, z očetom sta se spoznala v Šoštanju, že več kot pol stoletja živim v Velenju.

Med pogovorom sva se ustavila tudi ob hiši, kjer ste prebivali kot otrok. Česa se spomnite ko pogledate hišo, kjer ste naredili nekaj otroških korakov?

Rojstna hiša, ki je tik ob osnovni šoli Karla Destovnika Kajuha, še stoji. Včasih je bil tam blizu LIK, kakor se je imenoval obrat lesne industrije in kjer je delal oče mizar. Nekje pri mojih dveh letih smo se preselili na Korotansko ulico (zdaj Tekavčeva). Hiša je še zdaj skoraj taka, kot takrat. Stopnišče pred vhodom je isto, pa vrtna ograja. Zgoraj je stanovala mama Joca Žnidaršiča, ki mi je podarila prvo knjigo Črna kokoška. Še zdaj jo imam (pokaže na mizo v svoji pisarni kjer je mala knjižica rjave barve, s črno kokoško na naslovnici). Spomnim se praznovanj novih let. Dedka Mraza, iz očetovega podjetja so nas otroke povabili k obdarovanju. Uprava LIKa je bila v prostorih občine Šoštanj. Iz tistih dni se spomnim vonja linoleja, ki je še zdaj na občini. Tudi po vseh teh letih ima linolej še vedno isti vonj. Kasneje so mi pravil, da sem hodil h Kajuhovi mami. Spomnim se, da sem rad hodil k Movhu (priznana slaščičarna v Šoštanju), bil sem nor na njihovo pecivo. Ko smo dobili premog, sem ga sam zmetal v klet, v kuhinji pa so me čakale Movhove tortice za nagrado. Ob Paki smo se kopali, spomnim se vozičkov za premog v zraku, ampak to je res megleno. Sosed, tapetnik Erhart, je imel mercedesa in nas je peljal v Velenje na izlet. Pri njih so imeli tudi televizor, spomnim se vonja njegove delavnice, vonja žime, sploh poleti.

Foto: Amadeja Komprej

Milena Vrbič, Breda Vrbič, Marjana Doler, Milena Koradej, Anita Erhart, Julija Podlesnik, Milena Kurmanšek, Dušan Kurmanšek, Marjana Koradej, Vlado Vrbič
Foto: osebni arhiv

Foto: Amadeja Komprej

Brez preteklosti ni prihodnosti pravijo. Vi se radi ozrete nazaj.

Tudi. Moje družine se v Šoštanju najbrž še spomnijo. Stari ata Ivan Čuden je bil cenjen šoštanjski soboslikar, stric Vanč Čuden pa frizer. Tudi mamó Olgo, ki je bila trgovka so precej poznali. In seveda očeta Jožeta. Stric Lado je padel v partizanih, stric Marjan je vojno preživel kot partizanski kurir, teta Milka se je pri Novaku izučila umetne obrti.

Ko se oziramo v preteklost, se nam pojavljajo najrazličnejši spomini. K sreči je več lepših.

V šestdesetih letih so bile razmere kar zanimive. Mama je bila kot rečeno trgovka, oče mizar. Oče je imel plačo desetega, mama malo kasneje, stric spet kasneje, teta Milka okoli prvega in so drug drugemu pomagali. Velikokrat sem slišal tisto: »Posodi mi, ti vrnem takoj ko dobim plačo...«. Čeprav smo bili štirje otroci (poleg mene tri sestre), se ne spomnim, da bi kaj posebej pogrešal. Prve kavbojke sem dobil v petem razredu, ker sem si jih res želel. Pralni stroj smo kupili sredi šestdesetih, do takrat je mama prala na roke. Hladilnik smo dobili še kasneje. Zaradi tega še zdaj ne jem »putra« (smeh). Dokler nismo imeli hladilnika, smo »puter« hranili na balkonu. Bilo je enkrat poleti, ko sem si ga, kot vedno, namazal na debelo na svež kruh....cel dan sem bruhal. V Velenje smo se preselili leta 1961, v blok na

Šaleški ulici, takrat je bil z nami še stari oče. Tu sem spoznal nekatere prijatelje, ki me spremljajo celo življenje. Jože Hudales iz sosednjega bloka, na primer. Celo osnovno šolo sva bila skupaj, pa sošolca na gimnaziji, potem nekaj časa »cimra« v Ljubljani. Pa še v službi sva bila kar nekaj let skupaj, nato v Kulturnem centru Velenje, seveda se videvava še sedaj.

Zvedav, nemiren otrok in mladostnik?

Že kot otrok sem veliko čital, a nisem bil samotar. Otroci smo se igrali dneve in dneve, plezali po drevesih, ni bilo drevesa, da ne bi nanj splezal. Največ časa smo preživeli okoli Vile Herberstein, na Pirglu in seveda na bližnjem čudovitem otroškem igrišču. Pozimi smo se sankali, na terasi bloka delali velike kepe in jih spuščali na ljudi (smeh). Že v Šoštanju sem se zaljubil v Dolarjevo Slavico, še po selitvi njene in moje družine v Velenje, sva posedala pod stopnicami v bloku. A smo otroci tudi urejali okolico bloka, imeli smo tekmovanja za najboljši pionirski hišni svet. Seveda smo se še posebej potrudili in bili nagrajeni. Eno leto smo dobili za nagrado »pink ponk« mizo. Postavili smo jo na dvorišče zraven bloka in igrali dneve in dneve. S prijateljem sva nekoč igrala, bilo nama je vroče pa sva šla na igrišče, ki je bilo kar čez cesto. Minuto za tem je kamion skrenil s križišča in pomendral mizo, da ni ostalo nič od nje. Tako da...ja, blok je imel 55 stanovanj, same mlade družine v glavnem, lepo je bilo.

Nihče nas ni preganjal, ko smo kar pred blokom igrali med dvema ognjema.

Za nekatere stvari pravimo, da je v redu, da se ne spreminjajo. Za katero bi vi rekli v zvezi s svojim okoljem?

Kaj pa vem. Po eni strani sem konzervativen, po drugi pa imam rad spremembe. Dosti sem hodil po svetu, a se vedno vračal. Že leta 1972 sem s prijateljem štopal v Anglijo, leta 1976 sem šel v Indijo za dva meseca. Pa kasneje Malezija, Venezuela, Severna Amerika, seveda Evropa, pred tremi leti Avstralija. Nekaj sam, nekaj pa z družino in otroki. Po drugi strani pa sem celo življenje v Šaleški dolini in se ne bi niti iz tega konca Velenja prestavil v drug konec.

Zelo zgodaj torej v svet. Kaj vas tam vznemirja?

Malo je naša generacija za rep lovila hipijevstvo. V svetu me več kot arhitektura in ostalo, zanimajo ljudje. Jaz sem vedno najbolj užival, če sem v mestu sedel v kaki kavarni in gledal ljudi. Ure in ure. Meni so najbližje Karibi. Na Kubi sem bil leta 1981, takrat še tam ni bilo turizma, čisto poseben svet. Vleče me še morda v Rusijo. Bolj zaradi spomina na osnovno šolo, ko sem prebiral romantične knjige o širnih stepah. Kitajska me ne vleče. V New York smo organizirali sindikalni izlet. Skoraj vsi iz Kulturnega centra smo šparali za ta izlet. Šli smo nekaj tednov pred vojno leta 1991.

Gimnazija je bila včasih skoraj obvezna odskočna deska za nadaljnji študij. Kje ste jo obiskovali?

Še prej sem seveda obiskoval osnovni šoli Miha Pinter Toledo in Gustav Šilih. Nato sem najprej šel v Celje na pedagoško gimnazijo, hotel sem biti profesor matematike. No, pa mi ravno matematika v Celju ni šla, nekako se nisva ujela s profesorjem. Pa tudi glasbeno nisem posebno nadarjen. Ker nisem imel denarja za instrumente, sem vadil klavir v šoli, seveda premalo. Mislim, da sem bil med redki mi v zgodovini te gimnazije, ki je imel popravni izpit iz klavirja – pred mano sta bila to menda Herman Groznik in pesnik Ervin Fritz. Naredil sem ga, a sem se nato prešolal na gimnazijo Velenje.

Ljubljana je bila vaše univerzitetno mesto. Kaj ste študirali?

Želel sem biti novinar, a sem v prvem letniku študija na Fakulteti za družbene vede spoznal, da bi moral v to, da postanem res dober novinar, vložiti preveč energije in sem na isti fakulteti raje diplomiral iz sociologije. Med študijem sem delal in bil tudi sicer aktiven. Lahko rečem, da sem se od drugega letnika dalje preživil sam, marsikaj sem delal, bil sem tudi kontrolor raznašanja časopisa Delo, vstajal ob pol štirih zjutraj in tudi sam raznašal. Ljubljane se nikoli nisem navadil, običajno sem šel tja v torek, v četrtek sem se že vrnil v Velenje.

Univerze in fakultete so bile v času, ko ste pridobivali izobrazbo bolj redke, kot danes, ko imamo visoke šole že skoraj v vsakem večjem mestu. Se vam zdi, da je pridobljeno znanje, oziroma izobrazba včasih več pomenila in je zdaj diploma razvrednotena?

/premislek/ Hja, Ljubljana je bila bolj razvita v vseh pogledih, tudi kar se šolstva tiče. V Mariboru so bile še bolj prve stopnje in praktične smeri. Pravo, na primer. Kar se drugega tiče... vprašanje je, zakaj te šole nastajajo? Ali nastajajo zaradi zaslužka? Nekje sem čital, koliko imamo visokih kmetijskih šol. Čemu? Bolj kot dostopnost me skrbi, da ljudje pridejo z diplomom, pa ni delovnih mest. Ali pa da ljudje z diplomom niti prošnje za delo ne znajo napisati.

Vi niste imeli težav z zaposlitvijo. Vaše prvo delovno mesto je bilo, kot je znano, v Zdravstvenem domu Velenje.

Ko sem končal študij, sem imel možnost, da se zaposlim v Gorenju na informiranju, v politiki - na SZDL ali v Zdravstvenem domu Velenje. Rekel sem si, da zaenkrat še ne grem v prevržen sistem. Na SZDL nisem šel, ker se mi ni mudilo v politiko. V Zdravstveni dom me je povabil, takrat še tovariš direktor Hrastel. Delal sem na področju informiranja, stanovanjske politike in samoupravljanja. Takrat še niso imeli internega časopisa, zato sem na tem področju naredil korak naprej. Izdajali smo časopis Utrip, katerega urednik sem bil štiri leta. Delali smo

tudi druge stvari, aktivno reševali stanovanjsko problematiko, sodelovali z organizacijami v okolici. K zdravstvu sta takrat spadala tudi bolnišnica Topolšica in tamkajšnje naravno zdravilišče. Spomnim se, kako smo delali še celo noč pred odprtjem hotela Vesna leta 1983. V tej službi sem bil zadovoljen.

Kakšno je bilo Gorenje v 90. letih? Tam je bila namreč vaša druga zaposlitev.

V Gorenje so me drugič povabili leta 1986. Postal sem vodja ekipe treh ljudi v službi za značilni stil, ki so jo po enem letu ukinili, zakaj, še danes ne vem, domnevam pa, da zato, ker smo hoteli omejiti vpliv zunanjih izvajalcev na področju propagande in oblikovanja. Tako je Milan Arlič odšel na Vegrad, Staneta Hafnerja in mene so dali v Gorenje Commerce. Bil sem nekakšen samostojni raziskovalec marketinga. Nisem imel interesa za to delo, zato je bilo to najtežje obdobje v moji karieri.

Včasih smo govorili o delu, danes o karieri. Kakšna je po vaše razlika?

Kariera je neka poklicna pot, ki se ti zgodi, jaz se mi zdi, da nisem delal kariere, ampak sem skušal dobro delati stvari, ki so mi blizu. Kariera bi morala biti bolj plod dejanj, kot pa cilj sam po sebi. Nikoli nisem imel želje, da bi bil na primer, v politiki uspešen. Bolj sem stremel za tem, da pridem do nekega praga, kjer bi užival v delu. Vedno se to ni dalo, v glavnem pa.

Foto: Amadeja Komprej

A vendar lahko govoriva o uspešni kari- eri? Po Gorenju vas je potegnilo v kulturne kroge. Zakaj takšna odločitev?

Kultura mi je bila vedno blizu, kljub temu, da sem hotel biti profesor matematike (smeh). Bil sem prvi urednik RITli (Racionalno izbrane teme) v Šaleškem študentskem klubu, ki je bil zelo »pogumen« časopis. Spomnim se, da smo v gimnaziji z Benom Oštirjem, Vojkom Slemenškom in Stanetom Jeršičem delali glasbeni recital, pa organizacije proslav v srednji šoli in že prej na osnovni, so bile tudi moje. Bil sem pri lutkovnem gledališču, igral Dedka Mraza in seveda recital. Ja, šele potem je bil časopis, kolumne v Našem času, recimo Prosti strel. Pisal sem pod psevdonimom Hrast. Vzdevek je iz Kirsta, ki je nekoč napisal: »Sem hrast, ki mu ni mar, da se ob njega drgnejo merjasci«. Jaz sem pa vrba (smeh). Kar precej polemik sem sprožil. Tudi glede gradnje nove cerkve v Velenju. Jaz sem zapisal: cerkev ja, ampak tam kjer se bomo skupaj zmenili. Tako v Velenju še zdaj ni nove cerkve. To je samo primer, v kolumnah sem se loteval različnih tem, še pred tako imenovano demokratizacijo sem se marsičesa in marsikoga lotil. V glavnem so tisti, ki sem jih omenjal pri pisanju to sprejeli čisto normalno, kot del demokracije, od Ivana Atelška sem celo dobil pohvalo, da sem freh! To je bilo živahno obdobje Kina 16, Fotokluba Zrno, Gošnika, Rezmana, Grmovška ...

Mogoče poveste kaj več o teh vaših de- javnostih?

Srdi osemdesetih sem bil predsednik Foto kluba Zrno, takrat je bil direktor Kulturnega centra Velenje Marjan Marinšek. Jaz sem bil v svetu kulturnega centra. Bil sem občinski svetnik, kot predstavnik študentov. Še prej, za časa študija, sem bil aktiven v študentskih klubih v Ljubljani in Mariboru. Omenili ste, da me je zaneslo v kulturne kroge... ves čas sem tako ali drugače delal v kulturi. Zato je bila izbira, da kandidiram za direktorja Kulturnega centra Velenje, lažja. Po Marinšku sta bila nekaj časa v.d. direktorja Jože Hudales in Milena Koren Božiček. Ko so iskali novega direktorja, so že potrdili Petra Krapeža, a so ga potem politiki raje imenovali za direktorja Službe družbenega knjigovodstva. Tudi moje delo v Gorenju in nezadovoljstvo povezano s tem delom, je bil eden izmed dejavnikov, da kandidiram za direktorja. In pa seveda prigovarjanje prijateljev Hudalesa in Kljajiča.

Direktor Kulturnega centra Velenje Ivan Na- potnik (KC) ste bili koliko časa?

Direktor sem bil od leta 1988 do 2004, ko je bila reorganizacija KC in sem postal direktor Knjižnice Velenje, ki je takrat še združevala knjižnično in prireditveno dejavnost. Leta 2008 je bila iz Knjižnice končno izločena še prireditvena dejavnost. Leta 1988 je bilo v Kulturnem

centru zaposlenih okoli petindvajset ljudi, leta 2004 nekaj čez petdeset in danes nas je samo v knjižnici petindvajset.

Katere kulturne dejavnosti je opravljal Kul- turni center, ko ste se zaposlili v njem?

Pod Kulturni center je spadala dejavnost prireditvev, knjižnica, galerijska dejavnost in muzej. V bistvu je bila to mlada ekipa (Hudales, Božičkova, jaz, Marinšek, kasneje Savovič), ki so bili poleg mene vodje posameznih enot in imeli veliko ambicij, želja in sposobnosti. Takrat smo naredili in začeli veliko stvari, ki so še danes aktualne.

Ves čas govoriva o Kulturnem centru Ivan Na- potnik. Tega imena ni imel od vsega začetka.

Kulturni center je bil ustanovljen leta 1976, po kiparju Napotniku je dobil ime v začetku leta 1979 (sklep o preimenovanju datiran 25.12.1978).

Omenili ste ekipo, ki je imela veliko ambicij in projekte, ki so aktualni še danes. Kateri?

Začeli smo raziskovalne tabore v Šaleški dolini. Tudi po sto dijakov, študentov in mentorjev se je udeležilo taborov na Paškem Kozjaku, Škalah, v Zavodnjah... prvih osem ali devet smo jih organizirali na KC, nekatere sem tudi vodil, še kasneje sem bil sem tudi mentor novinarske skupine. Organizacijo taborov je kasneje prevzel Erico, število udeležencev je upadalo in lani prvič po petindvajsetih letih tabora ni bilo. Škoda.

Začeli smo likovno kolonijo diplomantov likovne akademije, Skupaj z Zvezo prijateljev mladine smo bili ustanovitelji Pikinega festivala.. Navdušenje nad likom Pike Nogavičke je seveda prispeval Marjan Marinšek. Tudi založniška dejavnost je bila živahna, izdali smo recimo trinajst knjig Šaleških razgledov. Res je bilo to izjemno bogato obdobje. Imeli smo veliko možnosti za delo.

Veliko sem se ukvarjal z varstvom kulturne dediščine in obnovo objektov, med drugim sem vodil zaključna dela na Kavčnikovi domačiji, pa sanacijo Šaleškega gradu, obnovitvena dela na Velenjskem gradu, obnovo velenjskega kulturnega doma, nazadnje selitev knjižnic v Šmartnem ob Paki in Šošanju...

Je bil za vas kakšen projekt posebej pomemben?

Vse to je bilo in je še pomembno. Ko pogledam nazaj, je tega kar nekaj. S Stanetom Hafnerjem sva recimo oblikovala velenjski grb. Tudi mali dogodki so pomembni in majhna dejanja. Kot to, da smo 22. februarja 1994, ko smo imeli prireditve ob obletnici Kajuhovi smrti, oder velenjskega kulturnega doma okrasili s češnjevimi cvetovi. Vse se da narediti in mi smo to uresničevali.

Za nekaj svoje dejavnosti ste bili tudi nag- rajani.

Eh, dobil sem eno samo priznanje. In to srebrno plaketo ZB NOB, za organizacijo, scenarij in režijo republiških proslav – petdesetletnico zmage nad fašizmom v Topolšici in za proslavo Severovzhodna Slovenija v boju za svobodo ob velenjskem jezeru. Zamislili smo si oder v vodi, tako velik, da je bila lahko na sceni godba na pihala, dva zbora....obisk je bil neverjeten.

Za vsak projekt je potrebnih veliko idej in sodelavcev, kako se lotevate tega?

Nekoč nismo delali projektov, ampak smo rekli, da delamo proslavo, razstavo... zdaj pač rečemo temu projekt. Jaz sem bil vedno zato, da je veliko idej. Marsikatera odpade, za nekatere pa se navdušiš in navdušiš tudi druge. Taka ideja je bila tudi zbornik Zgodbe Velenje, ki je kar precej let ležala v predalu, preden je lani prišla do te točke, da smo jo realizirali. Nič ni narobe s tem. Vedno delam z mislijo, da bom nekaj naredil, ko bo čas in denar za to. In rad imam izvirnost. Četudi gre za navaden ponavljajoč dopis, se potrudim da zamenjam vsaj vrstni red besed.

Ne pišete pa samo dopisov. Kakšna zvrst pisanja prevladuje?

Publicistična, ta je bila prva in je še. Nikoli mi ni problem pisati aktualnih in kritičnih tem. Nekje v letu 1996 sem se lotil pisanja Zaleščanskih portretov za Naš čas, ki so leta 1998 izšli tudi v knjigi. Po tistem jih je nastalo še petdeset in vseh sto naj bi letos izšlo v novi knjigi. Literarnih poskusov je manj. Sicer pa sva z Damijanom Kljajičem napisal knjigo o Nestlu Žganku. Uredil sem nekaj knjig in sodeloval z besedili. Iz srbohrvaščine sem prevedel knjigi Titov prevajalec in Stalinova sablja...

Ste se kdaj poskusili pri filmu?

Niti ne. Za Velenjsko televizijo sem sredi devetdesetih vodil dve okrogli mizi in napisal scenarij in režiral dokumentarni film Taboriščnik št. 65812, o nekdanjem taboriščniku Velenjčanu Francu Martinčiču.

Fotografija pa vam je blizu.

Fotografija me je ves čas zanimala, zdaj, ko je digitalna, me ne zanima več toliko. Sem kar malo užaljen, ker lahko vsak naredi dobro fotografijo. Jaz sem včasih po cele noči ždel v temnici, da sem naredil eno dobro fotografijo. Pred dobrim letom sem si sicer kupil aparat, a so mi ga že ukradli.

Glede na to, da sva omenjala vašo karierno pot in da ste omenili, da prehod na delovno mesto direktorja knjižnice Velenje po reorganizaciji v letih 2004 in 2008, ni šel na lahek način, me zanima, če lahko kaj več poveste o tem.

Leta 2004, ko se je kulturni center razdelil na muzej z galerijo in na knjižnico s prireditvami, sem že bil v nemilosti pri tedanjem županu Srečku Mehu. Mislim, da sem se županu za-

meril predvsem zato, ker sem imel drugačen pogled na prostorsko stisko velenjske knjižnice. Opozarjal sem, da nujno rabimo novo knjižnico, iskal možnosti, tudi denar pri ministrstvu za kulturo. Enkrat smo ga morali dati celo nazaj. Župan je menil, da nove knjižnice ne rabimo, jaz pa sem delal po svoji vesti in prepričanju. Ta zgodba se je vlekla nekje od konca devetdesetih let...

Verjetno ste imeli argumente zaradi katerih niste odstopali od svojih stališč.

Ker sem bil šef ustanove, ki skrbi za devetdeset odstotkov poklicne kulture v občini, je bila to moja dolžnost. Leta 2002 je občina sicer odkupila spodnji del Elektrotehne, s tem smo rešili otroški oddelek. Z Gorenjem smo se dogovarjali za ugoden odkup še dveh nadstropij Elektrotehne, tudi rudniška Steklена direkcija je bila v igri. Tam bi bil idealen prostor, galerija in knjižnica na kupu. Župan se je nagibal k zaprtju ene izmed osnovnih šol in ureditvi knjižnice tam. Jasno, da ni bil nihče tako pogumen, da bi zaprl šolo. Nato se je leta 2005 pojavila varianta bivše Name, sicer bolj kot reševanje zasebnikovega podviga, in sem bil seveda za to. Cilj pač posvečuje sredstva. Na koncu koncev ima danes Velenje eno lepših knjižnic v Sloveniji.

Županu Mehu sem se toliko zameril, da me je, mislim, da leta 2003 ali 2004 poklical k sebi v pisarno in mi odkrito povedal, da me bo zamenjal. To mu sicer na dveh zaporednih razpisih za direktorja Knjižnice ni uspelo, toda od njega sem dobil v slabem desetletju pod noge številna polena in nizke udarce, ki so v marsičem škodili našemu zavodu. Samo za ilustracijo – še vedno ni poravnani občinski dolg do Knjižnice Velenje za stroške že omenjene velike proslave leta 2002 v višini dveh milijonov takratnih tolarjev. Proslavo je naročila in jo našemu zavodu zaupala v izvedbo. Absurdno. In po letu 2008 se je Knjižnica sama morala izkupati iz dolgov, ki si jih je na ta in podobne načine nabrala.

Kako je organizirana Knjižnica Velenje, kaj pokriva, kako deluje?

Knjižnica ima enote v Šmartnem ob Paki, Šoštanju in Velenju. Kot rečeno, smo leta 2005 preselili velenjsko knjižnico, leta 2009 smo preselili knjižnico v Šmartnem ob Paki, predlani pa je dobila nove prostore knjižnica Šoštanj. V Šmartnem smo zelo poceni uredili. Zelo veliko je pripomogel Jaka Dvornik, brez njega te knjižnice najbrž ne bi bilo. V Šoštanju smo z občino zelo dobro sodelovali, izkazal se je tudi arhitekt Poles.

Glede na to, da ste tudi preko knjižnice vpeti v Šoštanj, mogoče vaš pogled na šoštanjsko knjižnico?

V Šoštanju so bile v igri tudi druge lokacije. Kot vemo, se je v Šoštanju knjižnica že ne-

kajkrat selila. Najbolj resna varianta pred zadnjo selitvijo je bila trgovina Mercator, zgornji prostori. A cena je bila previsoka. Na Pilon centru je bil prostor prazen, pa tudi za enoto vrtca je občina Šoštanj potrebovala prostor. Šoštanjsko knjižnico smo vzpostavili zelo hitro, v treh mesecih. Za malo denarja smo dobili veliko. V Šoštanjski knjižnici obisk še vedno rahlo raste.

Mogoče veste koliko knjig je v šoštanjski knjižnici?

Trenutno je v njej trideset tisoč enot gradiva. Ker so boljši pogoji za delo, je v njej več predavanj in prireditev. Lani smo vodili projekt Z znanjem na vas. Veliko se dogaja v njej. Lokacija se je izkazala kot dobra.

Koliko daje knjižnica poudarek na dela domačih avtorjev, kako sodeluje pri izdajah publikacij (vemo, da knjižnica ni založnik).

Mi res nismo založba, imamo pa zbirko Drobni list, kjer damo včasih priložnost za stvaritve manjšega obsega. Trudimo se kdaj kak evro primakniti komu pri izdaji, ali kupimo več njegovih knjig od izdajatelja. Kadar se odločamo za projekte, ki jih bomo podprli, dajemo to v presojo Ivu Stopniku. Tudi sicer smo od nekdaj pomagali različnim ustvarjalcem, ko uradna politika ni bila temu tako naklonjena. Pomagali smo Marku Mandiču, pa Rosani Štorgelj, Juretu Puklu pri izobraževanju v ZDA, pa skupini Res Nullius, in tudi drugim na različne načine. Vedno se da na nek način pomagati. Čeprav včasih z malenkostmi. In potem, ko ti ljudje uspejo, je eno posebno zadovoljstvo, ko se ti zdi, da si temu uspehu tudi sam prispeval drobec.

S pesnikom Karlom Destovnikom Kajuhom ste povezani na več načinov. Kako?

Kot pesnika, sem ga začutil v srednji šoli, predvsem njegovo ljubezensko poezijo, najbrž sem bil zaljubljen (smeh). Še več ko si prinesla mi jasmin....Potem smo preko službe 1994 delali razstavo in simpozij ter knjigo Kajuh (Cesar, Vrbič, Hafner in Stropniki). Cel dogodek je bil zelo odmeven. Žal mi je, da se takrat nisem več ukvarjal z njim, enostavno mi je zmanjkovalo časa, saj sem bil vodja vseh dejavnosti, ne samo knjižnice. Škoda, takrat so bile še žive njegove ljubezni, prijatelji, nekateri sorodniki... Naslednji izziv mi je bil nekaj let nazaj, ko me je nekdo vprašal, kdaj se je Kajuh pravzaprav rodil. Začel sem malo brskati in sem našel dosti stvari, ki še niso objavljene in raziskane. Na primer to, da se je pravzaprav rodil 13. decembra in ne 19., kakor ves čas pišemo. To je le ena izmed zanimivosti. Ob 70. letnici Kajuhove smrti smo se z NUK-om dogovorili, da bomo vse, kar je najdenega o Kajuhu digitalizirali in objavili na spletnem portalu. Knjižnica Velenje v prihodnosti želi

izdati knjigo njegove prevedene poezije in uglasbene poezije. Zbirka vseh njegovih pesmi bo izšla že letos spomladi.

Kateri del Kajuhove poezije vam je bliže, socialni, ljubezenski ali domoljubni.

Vse troje. Zelo spoštujem NOB. Moj oče je bil mobiliziran v nemško vojsko in ranjen v Rusiji, strica Ladota, partizana, so domobranci leta 1944 zverinsko ubili pri Žužemberku, tudi Videk, očetov brat, je padel v partizanih. Bil sem vzgojen v socialističnem duhu in duhu upora proti okupatorju. Kar se je po vojni dogajalo, poboji in podobno, je sicer treba gledati v kontekstu časa, a si ne znam predstavljati zakaj so ljudje postali zveri. Seveda se to ne bi smelo dogajati, žalostno pa je tudi to, da se iz tega nič ne naučimo. Krvava morija na Balkanu je dokaz temu. Ne vem kako bi se jaz obnašal, ampak takrat so se eni ljudje uprli okupatorju, eni pa so z jim sodelovali in ve se kdo je zmagal. Zdi se, kot da vsi, razen Slovencev vedo kdo je zmagal. Ve se tudi, kdo je bil okupator in kdo je z njim sodeloval. Bil sem v partiji (zveza komunistov) in aktivno deloval v njenih organih. Sem pa iz partije stopil kakšna dva tedna po tistem, ko sem bil imenovan za direktorja Kulturnega centra, oz. tisti dan, ko so zaprli četverico JBTZ. V odstopni izjavi sem tudi napisal da bi lahko partija več storila, da bi se to ne naredilo. Odtlej nisem bil v nobeni strani, seveda pa nikakor ne zanikam svoje leve usmeritve.

V februarju (21.2.2015) smo si ogledali predpremiero filma, Za boljše čase - Kajuh, RTV Slovenije, ki je nastal tudi z vašim posredovanjem. Dogodek je bil postavljen v njegovo rojstno mesto Šoštanj. So kakšni odzivi?

V bistvu jih še ni veliko. Razen, da so bili tisti večer domačini videti zadovoljni. Film sodi v sklop filmov o pozabljenih Slovencih. Dokler sem bil še član Sveta RTV, sem imel možnost dati pobudo. Na TV, za kar je sicer namenjen, film še ni bil predvajan.

Kajuh je res pesnik, ki si zasluži posebno pozornost, kaj pa drugi Šoštanjčan? Menite, da bi še kdo sodil v serijo pozabljenih?

Vsaj še kipar Ivan Napotnik, pa tudi pisatelj Davorin Ravljen se mi zdi, da je dosti premalo znan, tudi o Ivanu Pirečniku bi se dal narediti dober dokumentarec...

Kje se hrani Kajuhova zapuščina?

Kajuhova zapuščina, vsi predmeti, ki so bili na OŠ KDK (stara šola do leta 2005) so v lasti družine Mešič. Trenutno pa jih hranimo v Knjižnici, ker imamo boljše pogoje. Veliko stvari je v NUKu, kot na primer vsa pisma med Silvo Ponikvar in Kajuhom, tudi Marija Weingerle je prepustila NUK-u, kar je imela. Po digitalizaciji njegove zapuščine še ne vem kako se bomo

Foto: Amadeja Komprej

dogovorili z dediči. To je njihova volja. Sem pa pred kratkim dal javno pobudo, da občina Šoštanj resno preveri ali bi lahko kdaj v prihodnosti Kajuhovemu domu dali kakšno javno funkcijo. Odziva še ni bilo.

Pa se vrniva nazaj k vam, k vaši družini in času, ki ga na nek način veliko preživite v Šoštanju.

Prvič sem se poročil z Nadjo leta 1978, imava dve hčeri, Živa živi v Mariboru, Ajda je v Avstraliji. Stvari se v življenju obračajo, z Nadjo sva se razšla. Z Nives, ki ima hčerko Piko in sina Janža sva skupaj že skoraj dve desetletji. Na spoznavno potovanje smo vsi skupaj – midva in štirje otroci - šli na mali karibski otok Sveta Lucija. Ko smo obnavljali Kavčnikovo domačijo v Zavodnjah, sem spoznal družino Jank. Odkril sem, da imajo čudovito staro kočo, v kateri so nekoč imeli najemnike, prazno in z Nives sva jih nekako pregovorila, da so nama jo dali v uporabo. Tega je že skoraj dvajset let. Samo dvajset minut imam do tja in pridem v čisto drug svet. Z Janki se je fajn zasedel, kadar imajo čas, ko niso v štali, gozdu ali na njivi. Tam se počutim čisto domače. Od spomladi do jeseni sem veliko gor. Vedno se dobro počutim seveda med svojim obširnim sorodstvom, imam starejši sestro Mileno in

Bredo in mlajšo Jano, s katerimi se, odkar smo odrasli, še nismo sprli in se redno videvamo vsaj ob sobotah na trgu. Žal Mileninega Karlija ni več, sta pa Bredin Dušan in Janin Lučo vedno na doseg roke. Pa en kup nečakov, nečakinj, celo dva vnuka sta že pri hiši.

Omenila sva otroke, dve hčeri, kaj se vam je zdelo pomembno pri vzgoji?

Jaz mislim, da smo jih hoteli naučiti samostojnosti. Kadar jih pohvalim rad rečem, da jabolko ne pade daleč od vrbe. Morda jima nismo nudili vsega, kar bi jim mogoče lahko. Hčerki sta obe študirali ter hkrati delali, tako imata odnos do dobrin. A nismo jih v nekaj pretirano silili. Edina stvar, ki sem jo jaz malo na silo spravil v urnik svojih hčera, je bilo tabornišvo. Mislim, da se je to obrestovalo. Tudi nekakšna potovalna klima v družini in potovanje v Venezuelo v osnovnošolskem obdobju je dodalo svoje. Obe puncici sta še sedaj potepinki.

Tudi sicer ste radi v naravi, kje in s kom?

Do ekstremnih stvari mi nikoli ni bilo. V naravi sem najraje s psom Maksom, gobariva ali pa stopiva na sprehod do Žlebnika...

Kje se vidite v prihodnjih desetih letih?

Pokojninski sklad bi me najraje videl v službi

(smeh), no ja šest let še, če bodo še isti predpisi. Kaj bom v tem času delal, pravzaprav še ne vem.

Verjetno bo treba še iti na kakšno potovanje. Če me bodo Janki prenašali, bom še gostoval v Zavodnjah, tam se res dobro počutim. Morda celo še kaj napišem, mislim kaj bolj literarnega.

Vam skozi življenje pomaga kakšna misel? Vam je kaj posebej pomagalo, ko vam je bilo hudo?

Najtežji trenutki so bili zame ob izgubi staršev. Mislim da sem prav odrasel šele takrat, ko mi je oče umrl, star je bil komaj enainšestdeset let, mama je umrla petnajst let kasneje. Nisem jima vrnil tistega kar sta mi dala. Verjetno drži, da je čas najboljše zdravilo.

Kakšna misel za bralce?

Ne. Mislim, da so knjižne police natrpane s številnimi nekoristnimi knjigami nasvetov za srečno življenje.

Gotovo bi lahko še marsikaj rekla, a nekje je potrebno končati.

Ja, gotovo je še milijon stvari. Dva milijona.

Hvala.

2PAC, TRG IN BOROVO. ŠE ŽIVIJO!

»Come on come on...

I see no changes.

Wake up in the morning and I ask myself...«

Malo drugačne uvodne besede, a obljubim, da boste razumeli.

Ker si 2PAC-a, največjega kralja ameriške rap scene, ne upam prevajati, vas, v kolikor ne razumete angleškega jezika, prosim, da poiščete mladino, ki vam bo razložila pomen besedila pesmi.

Vedno potrebujem nekaj poleg besed, da me »zakuri« in vzpodbudi k pisanju. Tokrat je bil tam, podpisan na stari fasadi, na kateri je veliko zgodb stkanih iz različnih materialov, struktur in nedavnega življenja za to fasado.

Dovolim si narediti primerjavo.

Bil je ikona ameriškega rap-a, bil je 2PAC. Bil je ikona šoštanskega življenja, bil je naš TRG.

Včasih me stavbe, ulice, trg, fasade...nagovorijo s svojo podobo. Preprosto mi znajo

zlesti pod kožo. Nekatere se bohotijo, druge ostajajo neme, tretje pa kričijo od bolečine. In tako kriči moja vest do okolja, arhitekture, podobe mesta in če želite, moja vest do občanov in ljudi, ki prebivajo v našem kraju.

Priznam, premalokrat se sprehodim po mestu. Ko pa se, dobim občutek tesnobe, ki mi ne da miru, ki trka na mojo vest in profesionalno poslanstvo. Mar mi je za mesto Šoštanj in njegovo podobo. Verjamem, da je tudi vas kar precej, če ne skoraj večina občanov, ki se boste strinjali z mano, da je stari del mesta oz. trg potreben temeljite prenove iz vseh strani (spredaj, zadaj, levo, desno, tudi po diagonalni). Čutim kako glasno kliče po takojšni, nujni urgenci.

Skozi zgodovino se je trg spreminjal kot živo tkivo, prepleten z vsebinami, dodajanjem novega in odvzemanja starega. Kar je tudi prav, to je potrebno, ne samo za trg tudi za razvoj širšega mesta.

Stari zapisi in fotografije pričajo o srednjeveški zasnovi, ki pušča sledi še danes. S časovno komponento in industrializacijo je potekala njegova reurbanizacija, tako vsebinsko kot tudi likovno. Potekala je pravilno. Pravilno v tem smislu, da je trg živel in se razvijal. Ves čas, kljub spremembam, pa je bil tudi pravilno ohranjen in dodelan. Bil je nastavljen zelo ambiciozno in z velikimi potenciali, ki so žal danes izpuhteli, z njim tudi prebivalci in rokodelci, ki so bili vsakodnevni utrip trškega območja.

Danes temu ni več tako. Kdo je kriv za stanje, ki se je pojavilo na našem trgu? Ne, to ni občina, to niso lokalne oblasti, to ni en sam človek. Krivi smo vsi mi, ki dan za dnem izgubljam občutek pripadnosti prostoru v katerem živimo, ki nam ni mar za zgodovino, arhitekturno izročilo naših prednikov in okolje. Prav tako nam ni več mar za vsebino, saj je tudi sami nimamo več. Postajamo plehka in od znotraj votla družba, usmerjata nas globalizacija in masovno potrošništvo.

Skromna podoba našega trga.

Foto: Mateja Kumer

Votel in plehek je žal tudi naš, некоč lep šoštanjski trg z okolico.

V arhitekturi strokovno imenujemo stanje v katerem je trenutno naš trg – degradirano urbano območje. Zgodba izumrtja je znana. Razlogov zanjo je več: umik industrije, prometna ureditev in nepreahodnost območja, izseljena lokacija, socialna degradacija – zametki geta, stagnacija, zanemarjene stavbe ter odsotnost centralnih dejavnosti in servisov. Čez čas postane takšno, degradirano območje nevarno in pravo mesto za vandalizem in kriminalna dejanja. V kolikor ne bomo degradacije mestnega središča zaustavili in našli rešitev zanjo, se bo širila kot neustavljivi virus po celém mestu. Rahli zametki se že kažejo v izgubljanju vsebin in podobi ostalih območij v mestu Šoštanj.

Rešitev temu problemu mora biti sistematična, podprta s strokovnimi podlagami in najbolj pomembno – razvojno, vizionarsko usmerjena. Biti mora kolektivno naravnana v sodelovanju z lastniki, občino, krajevno skupnostjo, strokovnjaki na področju urejanja prostora, lokalnim gospodarstvom in Zavodom za varstvo kulturne dediščine Slovenije.

V urbanih območjih je potrebno delovati celostno in predvidljivo in na tem mestu nikakor ne smemo pozabiti na participacijo javnosti. Kajti javnost so uporabniki in uživalci konkretnega prostora. Prostor trga je njihov, javen in nikoli ne sme biti sam sebi namen.

Česar koli se lotimo v prostoru, mora biti načrtovano za naslednje generacije, v smislu trajnostnega razvoja in dolgoročne vizije mesta. Zato je potreben vizionarski pristop. Tukaj ni le začetek in konec, če želite start in cilj.

V mestu nova zgradba kot pridobitev nečesa »novega« in nečesa »več«, ni nujno dobro, če se ta »več« ne izrazi v uporabi. Vizionarski občutek in ideja mesta sta tista, ki bosta narekovala razvoj le-tega in usmerjala uporabnika.

Reurbanizacija mesta in degradiranih območij se ne sme reševati po segmentih, potrebno je mesto oz. njegova območja zajeti v celoti, jih preučiti, oživiti, ohraniti kvalitete in dodati nove – namenske rabe.

Za takim delom mora stati močna projektna ekipa, nikakor ne posameznik. Ekipa, ki vidi trg živ, poln zanimive ponudbe lokalnih ponudnikov, društev in ki s svojim vizionarskim videnjem zna in ve kako mu vrniti podobo, ga ozeleniti, ga osvetliti, prirediti dogodke in s tem obuditi življenje v njem.

Čeprav naivno, bom vedno verjela v dobro in skušala pozitivno prevračati misli in ne nazadnje v cilje.

Če trg oživimo, z njim ohranimo grajeno strukturo in ne le-to, dvignemo ji tudi vrednost, kar je pomemben faktor za lastnike.

Zato verjamem, da si lahko z dobrimi odnosi, dobrimi dialogi in komunikacijo tlakujemo naš trg vsi, ki nam je še ostalo nekaj sočutja do mesta.

2PAC še živi.

Foto: Mateja Kumer

Trg je bil vesel, bil je pust. Maškare so se nam široko »režale«. Vse časti odličnim organizatorjem, da še vedno vztrajajo in nam na trg pripeljejo maškarado, da nam ob adventu dvignejo vence in pripeljejo Svetega Miklavža v družbi s grotesknimi parkeljmi.

Sprašujem pa se, ali si res upamo takšne tradicionalne dogodke, na katere smo v Šoštanju ponosni, pokazati obiskovalcem v nemarnem okolju, razpadajočih fasad in viseče preživete elektroinstalacije?

Ko se maškare umaknejo, ko so venci dvignjeni, ko se Miklavž odpelje nazaj v nebesa, takrat pade nad mesto tema in edini na trgu, ki še živi, je naš dragi »Borovo«.

Kaj na to poreče on - »Borovo«, ki je po tolikih letih zaprtja, kljub ogromni zvezani in pre-

pleteni elektroinstalaciji na našem edinstvenem trgu, edini ki ga ponoči osvetljuje?

Borovo pravi, da je še živ!

»We gotta make a change...

It's time for us as a people to start makin' some changes.

Let's change the way we eat, let's change the way we live

and let's change the way we treat each other.

You see the old way wasn't working so it's on us to do

what we gotta do, to survive.«

(Tupac Amaru Shakur)

Naslov pesmi: *Changes*

Avtor besedila pesmi: *Tupac Amaru Shakur*

Borovo je edini, ki osvetljuje trg ponoči.

Foto: Mateja Kumer

BOGOSLUŽNA OZNANILA

Svete maše na Veliki četrtek, 2. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 20. uri.
Bele Vode ob 18. uri. | Zavodnje ob 18. uri.

Obredi na Veliki petek, 3. aprila 2015:

Šoštanjška mestna cerkev ob 15.00 križev pot.
Šoštanjška župnijska cerkev ob 20. uri.
Bele Vode ob 18. uri. | Zavodnje ob 18. uri.

Blagoslovi in vigilije na Veliko soboto, 4. aprila 2015:

Blagoslov ognja:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 7. uri.
Bele vode ob 8. uri. | Zavodnje ob 8. uri.

Blagoslov velikonočnih jedil:

Šoštanjška župnijska cerkev od 10h do 16h vsako uro.
Šoštanjška mestna cerkev ob 10. in 15. uri.
Bele vode ob 13. in 18. uri.
Zavodnje ob 14. in 18. uri.
Gaberke ob 16. uri. | Topolšica ob 17. uri.

Velikonočna vigilijska:

Šoštanjška župnijska cerkev 20. uri.
Bele vode ob 18. uri. | Zavodnje ob 18. uri.

Svete maše na Velike noč, 5. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 5.30, ob 6.15 velikonočna procesija z mašo ob 7. uri in maša ob 8.30 uri.

Šoštanjška mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8. uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Gaberke ob 11.30 uri. | Topolšica ob 10. uri.

Svete maše na velikonočni ponedeljek, 6. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 8.30 uri.
Šoštanjška mestna cerkev ob 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Sveti Anton ob 11.15 uri.

Svete maše na belo nedeljo, 12. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 7., 8.30
Šoštanjška mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri. | Zavodnje ob 10. uri.
Gaberke ob 10.00 uri. | Florjan ob 11.15

Svete maše na 3. velikonočno nedeljo, 19. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 7., 8.30., 10.30 (slovesnost svete birmе) in 15. uri (Vera in luč).
Šoštanjška mestna cerkev ob 19. uri.
Bele Vode ob 8. uri. | Zavodnje ob 9.15 uri.

Svete maše na 4. velikonočno nedeljo, 26. aprila 2015:

Šoštanjška župnijska cerkev ob 7. in 8.30 uri (skupni krst).
Šoštanjška mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri.
Bele Vode ob 8.30 uri.
Zavodnje ob 10. uri.
Ravne ob 11.15

Slovesnost svete birmе bomo obhajali na tretjo velikonočno nedeljo 19. aprila 2015 ob 10.30 uri.

Z devetdnevnicco za birmance bomo pričeli v petek 10. aprila. Srečevali se bomo vsak dan ob 18.30 uri oz. pred večerno sveto mašo in se je potem skupaj udeležili. Birmanci, starši in botri boste zakrament svete spovedi opravili v četrtek 17.4. po sveti maši.

Srečanje prvoobhajancev in njihovih staršev bo v soboto 11.4 od 9.00 do 12.00 v župnijski cerkvi.

Srečanje zakoncev jubilarantov bo v soboto 9.5 ob 10.00 uri v Šoštanjški župnijski cerkvi.

Praznik prvega svetega obhajila bomo v naših župnijah obhajali:

Šoštanj: 17. maja ob 10.30 uri
Zavodnje: 14. junija ob 10.30 uri.

Župnijsko romanje bo od 18. do 21. junija.

Obiskali in občudovali bomo gorski svet Italije, Švice in Francije.

GABERKE IN TOPOLŠICA

Od 1. maja do rožnovenske nedelje ne bo redne nedeljske svete maše v Gaberkah in Topolšici. Tako bodo lahko lepe nedelje in druge slovesnosti ob 10.30 uri. Šmarnične maše pa bodo tako v Gaberkah kot v Topolšici.

Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?" (Mr 16,3) so se spraševale žene, ko so hitele tisti "prvi dan tedna" navsezgodaj k Jezusovemu grobu. Toda presenečenje! Kamen je bil odvaljen, pečati odtrgani, stražarji so se razbežali. Grob je bil prazen in mladenič v belem oblačilu je rekel: Ne čudite se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega. Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je rekel. Poglejte kraj, kamor so ga položili (prim. Mr 16,6). To je velikonočna novica, ki jo Cerkev oznanja že nad 2000 let in jo obhaja z največjo slovesnostjo. To je resnica, ki daje vsebino in smisel naši veri in življenju...Vsem želiva blagoslovljene, mirne in lepe velikonočne praznike!

Vaša duhovnika Jože in Marko

Vir: splet

MISTERIJ POKRAJINE

V Mestni galeriji Šoštanj je od 20. februarja do 18. marca 2015 na ogled razstava Darje Štefančič z naslovom *Misterij pokrajine*. Gre za razstavo, ki jo je Zavod za kulturo Šoštanj uvrstil v svoj redni program za leto 2015, vsebinsko pa se navezuje na mesec marec, ki ga zaznamujeta dva ženska praznika.

Razstava *Misterij pokrajine* simbolizira več vsebin, med drugim neverjetno žensko vlogo v svetu umetnosti. Umetnica Darja Štefančič je zagotovo ena izmed žensk, ki so zaznamovale svet umetnosti. Njene slike so umaknjene iz nekega prostora in časa, živijo in oživijo v sferi pravičnega in sanjskega sveta. Hkrati pa so likovno dovršene, v vsej svoji polnosti. Razstava Darje Štefančič je močno pripovedna, velika platna poudarjajo razsežnost ustvarjalnega polja, natančno izrisane poteze pa prefinjeno žensko senzibilnost. Darja Štefančič je od leta 2007 sodelovala na dvajsetih samostojnih razstavah in petih skupinskih, celovita predanost ustvarjalnosti se kaže v vsakem njenem delu. Na odprtju sta v kulturnem programu sodelovala Liza in Matjaž Šajn, razstavo pa je uradno odprla strokovna sodelavka zavoda mag. Milojka B. Komprej.

Likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn pa je med drugim povedala.

Še predno se avtorica z vso predanostjo, celo v stanju posebne ustvarjalne zamaknjenosti, prepusti zasaditvi svojega likovnega posestva, si izbere njegov format. Tudi ta ima svoj namen in premore svoj pomen. Je kvadrat – oblika, ki simbolizira zemeljsko, ki avtorici omogoča vstopiti v sliko, v njej vzpostaviti osrediščenost, prestopiti v nadzemeljsko, na mehko se vijugajoče poti, ki se vijajo med krožnimi formami jezerc in hribčkov, grmičkov in drevesnih krošenj, med variabilnimi oblikami kroga, ki predstavljajo novo simbolnost, popolnost, tudi tisto, ki v naravi vselej znova fascinira slikarko, obliko, ki simbolizira večnost in hkrati možnost novih začetkov, ki objektivizira

Foto: Dejan Tonkli

ritem narave. Morda s tovrstnimi oblikami in s krožnim vibriranjem poteze vstopa proti popolnosti in veličini narave. Vanjo umesti arhetipsko prepoznavne like, med katerimi so še posebej zanimiva in pomenljiva drevesa pinijastih, pa bučkastih, okroglih, popolno pristrženih oblik krošnje ali pa tista, ki morda spominjajo na tenkolaso brezo (po pesniku Otonu Župančiču), ki ji lase razčesava slikarka s prefinjenimi, premišljeno pozicioniranimi, minucioznimi potezi čopiča.

Čeprav slikarstvo Darje Štefančič predstavlja dolgotrajno delo v polju slike, v prostoru vizualiziranja in negovanja njenih vrtov, pa je avtorica naslikala že številne. Kot bi z eno samo sliko ne mogla povedati vsega, kot bi z novimi variacijami v Mahabharatovo Tisoč in eno noč, vnesla še en pravično-izpovedni slikarski prizor. Ustvarjalna želja je namreč tako silna, slikarstvo pa nenadomestljivi smisel, kateremu je vredno brezkompromisno slediti.

Njeno slikarstvo je odgovorno in njegovi rezultati so posvečeni – saj se dejanjem umetnosti polnomočno posveti, pa tudi vzdušje, ki ga pričara v svojih slikovnih prizorih premore posebno, posvečeno atmosferičnost. Ta je zajeta v samosvojost, v likovno dovršenost, tako v barvah kot v oblikah, skratka v slikarski perfekcionizmu, ki ga morda danes le težko razumemo. A Darja Štefančič se o tem ne sprašuje, le predaja se svojemu slikarskemu svetu. V vsej polnosti, v odmaknjenosti, kot bi vstopila v stanje posebne slikarske meditacije, kot bi se pridružila obredu plesočih dervišev, se prepustila zapeljevanju glasbe svoje notranjosti, ki jo vodi v obrate, v ritme čudovitih oblik in linijske minucioznosti. In zato je njeno slikarsko ustvarjanje vrtov prav takšno. Je dejanje ljubezni in »vere«, položeno na oltar ustvarjalne svobode, ki vselej vodi v urejenost, kar vrt navezadnje tudi predstavlja.

Amadeja Komprej

KULTURA JE DOMA TUDI V RAVNAH

Da je za člani Kulturno umetniškega društva Ravne pestro in delovno leto, smo se lahko prepričali v soboto, 28. februarja 2015, na letnem občnem zboru društva. Občni zbor je potekal v veliki dvorani REKSA v Ravnah pri Šoštanju.

Uradni del se je začel s pozdravom predsednice KUD-a, Katje Milavec. Po izvolitvi delovnega predsedstva smo prisluhnili

poročilom predsednice, blagajničarke (Mateje Bovha), disciplinske komisije (predsednik Jure Milavec) in nadzornega odbora (predsednik Jože Jančič) o delovanju in poslovanju društva v preteklem letu. Sledila so poročila vodij posameznih sekcij, ki delujejo znotraj društva, to so moški pevski zbor (vodja Ivan Toplišek), ženski pevski zbor Planike (vodja Špela Obšteter), dramska sekcija (vodja Dani Praprotnik), har-

monikarji (Samo Kotnik), pleh muzika (vodja Peter Obšteter), vaška godba (vodja Ivan Stvarnik), recitatorska sekcija (vodja Marko Potočnik), k pestrosti kulturnega dogajanja v vasi pa svojo humornost in otroško živahnost dodajo tudi otroci podružnične šole in njihova učiteljica Brigita Robida. Vse omenjene sekcije omogočajo pripravo pestrega kulturnega programa tako na domačih odrih in proslavah kot

Foto: Jure Milavec

tudi na odrih v sosednjih krajih. Ravno raznolikost in številčnost različnih sekcij uvrščajo KUD Ravne med eno najbolj aktivnih društev v domači vasi, vas Ravne pa med eno najbolj ustvarjalnih vasi v dolini.

Za nami je skoraj leto dni delovanja KUD-a v novi sestavi upravnega odbora. Predsednica društva, Katja Milavec, je poudarila, da so v preteklem letu realizirali večino zastavljenih načrtov, korektno izpeljali vse načrtovane proslave, uredili pravno formalno dokumentacijo društva, ki je zahtevala veliko časa, truda in energija, a je zdaj uspešno posodobljena, ter pripravili dokumente društva. V preteklem letu so izpeljali tudi prvi stand up večer v Ravnah, in sic-

er so v soorganizaciji organizirali predstavo 50 odtenkov njive, s katero se je predstavil Boštjan Gorenc – Pižama. Predsednica se zahvaljuje vsem članom društva za pomoč, ideje, spodbudo in kritike. *»Večkrat me vprašajo, zakaj sploh biti član takšnega društva? Odgovorim jim, da zaradi sebe, zaradi kraja, zaradi naroda, njegove zgodovine in prihodnosti. Svet je ničkolikokrat zamenjal podobo, voditelje, politične opredelitve in meje, a le ena stvar je preživela: kultura. Ostale so pesmi, besedila, poezija, kipi, slike in spomin na ljudi, ki so kulturo ohranjali ter jo podajali novim rodovom. Zato želim, da tudi naš kraj ohrani kulturno dediščino, jo razširi in predstavi čim širšemu krogu ljudi,«* je povedala Milavčeva

in pokazala svojo predanost kulturi in društvu.

In kakšni so načrti KUD-a za letošnje leto? Poleg že tradicionalnih projektov, ki se jih lotijo vsako leto, se že aktivno pripravljajo na praznovanje 40. letnice delovanja moškega pevskega zbora, ob tej priložnosti bodo posneli tudi zgoščenko. Novost letošnjega leta bo predstavitev dobrot Ravenskih žena, ki bo predvidoma konec leta 2015. V zimskem času 2015/2016 pa bo KUD pripravil abonma petih predstav, ki bo vključeval predstave domače produkcije in vsaj eno gostujočo zasedbo. Z abonmajem bodo širšemu občinstvu pokazali, da v Ravnah živi veliko, na različnih področjih nadarjenih ljudi. KUD-ovci si želijo, da bi lahko kmalu na oder postavili kakšno uprizorjeno gledališko delo in tako nasmejali domačine, ne branijo pa se niti tujih odrov. Želja, idej in načrtov je ogromno, zato vabijo vse, ki bi želeli dodati svoj delček k mozaiku, imenovanemu KUD Ravne, da se jim pridružijo. Veseli jih, da vsa društva v Ravnah tako dobro sodelujejo, še posebej optimistično pa se obračajo na podmladek otrok iz športne vadbe Športnega društva Ravne, ki so se že nekajkrat zelo uspešno vključili v delovanje KUD-a. Predsednica društva poudarja: *»Predvsem si želimo, da se nam pridružijo mladi. Vemo, da je v Ravnah veliko mladih glasbenikov, veliko otrok, ki bi se želeli pokazali, veliko mladih, ki se nam želijo pridružiti, a ne vedo, kako. Vabljeni, da se nam pridružite. Hkrati pa vas prosim, da razširite glas o KUD-u, povabite znance, prijatelje, sorodnike in sosedje. Stopimo skupaj, naredimo nekaj za naš kraj!«*

Nastja S. Naveršnik

RAZSTAVA JERNEJA OVČJAKA

Foto: Bojana Žnider

21. marec ni čisto navaden dan. To je svetovni dan Downovega sindroma, ki ga že deseto leto praznujemo tudi v Sloveniji in na ta dan se vsako leto prične pomlad. Letos je bil poseben tudi zato, ker je praznoval 30. rojstni dan Jernej Ovčjak, fant z Downovim sindromom in ker je bila ravno na ta dan letos v Knjižnici Velenje otvoritev njegove razstave.

Razstavo je pripravila projektna skupina POMPP – prostovoljci za otroke in mladino s posebnimi potrebami, odprla jo je Katarina Praznik, ustanoviteljica prve plavalne šole za otroke s posebnimi potrebami v Sloveniji, kamor je včlanjen tudi Nejc. Trenira v skupini Delfinčki in ima že zavirljivo število priznanj in kolajn.

Slavnostni govor na prireditvi je imela dr. Alenka Šelih, predsednica društva Downov sindrom Slovenije, ki je povedala, da je bilo veliko dela že opravljenega, veliko pa ga je še potrebno opraviti. Predvsem je potrebno še veliko delati na področju vključenosti otrok z Downovim sindromom v družbo.

Jernej Ovčjak je doma v Šoštanju in obiskuje Varstveno-delovni center SAŠA, enota Ježek

Velenje. Je prijazen fant, ki ima rad vse ljudi in se z njimi rad druži ter z njimi debatira. Prijatelji ga kličemo Nejc. Njegova ljubezen že iz mladih let sta risanje in slikanje. Najraje ustvarja podobe iz narave. Njegove slike so polne živali, ki jih ima zelo rad. Naravo in ljudi okoli sebe občuti in dojema drugače, globlje in v tridesetih letih nas je veliko naučil, mene in vse njegove bližnje, ki imamo čast, da ga spremljamo na njegovi poti. Prava ljubezen do soljudi nikoli ne šteje kromosomov.

Nejc je imel že kar nekaj razstav, avtorski razstavi je imel v Knjižnici Šoštanj in v avli Mesne občine Velenje, v Galeriji Šoštanj pa je razstavljal skupaj s Šaleškimi likovniki.

Za Nejca je bila minula sobota velik dan, saj je vedno vesel, da lahko svoja likovna dela pokaže svojim bližnjim, prijateljem in vsem, ki jih zanima umetnost.

Sobotni dan je bil poseben dan tudi za vse nas, ki smo se odprta udeležili. Videli smo, kako malo je potrebno za otroški nasmeh in kako so lahko ti otroci res posebni otroci in ne otroci s posebnimi potrebami.

Bojana Žnider

VODA - ZNANA NEZNANKA

Zelo zanimivo predavanje o vodi in njenih neverjetnih in večkrat neznanih sposobnostih, je v Mestni galeriji Šoštanj, konec meseca februarja pripravila dr. Marta Svetina Weder, ki se velik del življenja ukvarja z raziskovanjem voda.

V slikovni in besedni predstavitvi so mnogi z zanimanjem prisluhnili o skrivnostih te življenjsko važne tekočine. Ni šlo za suhoparno predavanje o kemijskih lastnostih vode, ampak med drugim tudi o tem, kako je voda sposobna zapisati informacijo iz okolja in jo povratno preko zaužitja posredovati nazaj. Zelo laično rečeno bi bilo, da kar si mislimo o vodi in kar ji govorimo ter v kašnih okoliščinah jo zaužijemo, to dobimo nazaj. Posledično se lahko zastrupimo ali pa ozdravimo s čisto navadno vodo.

Sliši se neverjetno, a upamo si trditi, da je večina poslušalcev prepričljivim besedam in dokazom tudi verjela.

Dr. Marta Svetina Weder tovrstna spoznanja širi tudi izven meja Slovenije, vabijo jo v tujino, med drugim na Japonsko.

Milojka B. Komprej

Foto: Milojka B. Komprej

MLADI TURISTI IZ ŠKAL OBISKALI ŠOŠTANJ

Društvo REVIVAS Škale je jeseni leta 2014 začelo organizirati turistične aktivnosti (predvsem krajše izlete med šolskimi počitnicami) za najmlajše krajanje, s ciljem, da bi otroci z očmi turista spoznali svoj kraj in bližnjo okolico, različne načine prevoza in zanimive ljudi.

V sklopu akcije MLADI TURIST smo na pepelnično sredo, popeljali škalske otroke v Šoštanj na ogled znamenitosti in pokop Pusta. Za prevozno sredstvo smo tokrat izbrali vlak.

Po prihodu na železniško postajo Šoštanj smo se sprehodili do Kajuhovega doma, rojstne hiše Karla Destovnika Kajuha in nato mimo njegovega spomenika v parku čez krivi most do središča mesta. Pred trgovino nas je čakal prav poseben prizor: na parah je ležal Pust, njegovi sorodniki pa so bili zbrani okrog krste in ga glasno objokovali. Tudi naša četica se je poklonila dragemu pokojniku, se še fotografirala z vodjem ceremoniala g. Petrom Radojo, nato pa pod vodstvom ga. Milojke Bačovnik Komprej nadaljevala pot do spomenika pred občinsko stavbo in do Trga bratov Mravljak. Tu nam je ga. Milojka predstavila glavne značilnosti in znamenitosti mesta Šoštanj ter nam dovolila pokukati v Mestno galerijo, v kateri se odvijajo zanimivi kulturni dogodki in prirejajo razstave. Pot smo nadaljevali mimo nekdanjega vhoda v tovarno usnja do spominskega parka pred novo osnovno šolo Karla Destovnika Kajuha, kjer smo si ogledali skulpture pomembnih mož.

Foto: arhiv društva REVIVAS

Na poti do Vile Mayer smo se za hip ustavili pri spominski plošči na rojstni hiši Bibe Röcka in pri plamenici. Pred lepo obnovljeno Vilo Mayer nas je že čakala ga. Špela Poles, ki nam je predstavila zanimivo zgodovino Vile Mayer in njenih prebivalcev, nato pa nas popeljala še v notranjost. Najprej nam je ob priložnostni razstavi zelo lepo predstavila Pusta Šoštanjskega, nato pa še Mayerjevo sobo. V prvem nadstropju smo si ogledali zbirko kiparskih del Ivana Napotnika in protokolarno dvorano, v drugem nadstropju pa zbirko starih igrarč. Otroci so z zanimanjem prisluhnili pripovedki o nastanku

jezera, pred spustom v pritličje pa so seveda vsi po vrsti pokukali v črni "zelher".

Pred slovesom smo naredili še spominsko fotografijo z go. Špelo in se nato vrnili h krivemu mostu, kjer so se že začele priprave na žalni sprevod in pokop Pusta. Pust je končal v plamenih v reki Paki, a zanesljivo se naslednje leto spet vrne. Na sedmino smo odšli v slaščiarno Mišmaš, nato pa z vlakom nazaj v Velenje. Zahvaljujemo se gospe. Špeli Poles, gospe. Milojki Bačovnik Komprej in gospodu. Petru Radoji za zanimivo predstavitev Šoštanja!

Vera Pogačar

JANA MIHELIC

Miniature, ki pri nas sploh niso poznan konjiček, izdelava voščilnic, tablic z napisi, planerjev in še in še. Te stvari jo obkrožajo in ustvarja jih z največjim veseljem. Jana Mihelič. 26-letna Šoštanjčanka je lani diplomirala in postala organizatorica poslovanja v gostinstvu in turizmu. Njena največja ljubezen pa je poleg moža, kot pravi, ustvarjanje.

Jana Mihelič

Foto: Ines Suljić

Kdo je Jana Mihelič? S čim vse se ukvarja Jana?

Jana je predvsem žena v prvi vrsti, ustvarjalka ...delam vse po malem. Trenutno iščem službo, doma pa ustvarjam vse od voščilnic, miniaturnih do tablic. Skratka vse, kar si dejansko lahko zamislim.

Kako te lahko najdemo?

J design, kot se imenuje moje ustvarjanje, je na facebook strani, trenutno je v izdelavi tudi spletna stran.

Kako si prišla do imena?

Hm, težko je bilo. Razmišljala sem o več imenih in zadevah. V angleščini je marsikaj zvenelo lepo, v slovenščini pa niti ne, tako da sem se odločila za miks, malo slovenščine in malo angleščine. Tako je sedaj J design, kreativni studio. Tri dni sem samo ime zbirala.

Kdaj se je začelo navdušenje nad tem, s čimer se ukvarjaš? Najprej si začela z izdelavo miniaturnih?

Že celo življenje ustvarjam. Odkar se zavedam. Najprej sem držala v rokah barvice in svinčnik. Vedno sem rada preizkušala kaj novega, kot je risanje na svilo, risanje na steklo, barvanje, pasteli in vse, kar mi je prišlo pod roke, samo da je bil ustvarjalni material. Bolj resno pa sem se začela s tem ukvarjati pred štirimi leti, sprva z miniaturnimi. V tujini je to zelo razširjen hobi, v Sloveniji pa sploh ne. Med brskanjem po internetu sem naletela na to vrsto ustvarjanja in sem začela razmišljati, da bi lahko kakšno knjigico naredila. Majhne stvari so mi takoj padle v oči. Začela sem s knjigami in majhnimi predmeti iz fimo mase, kasneje sem napredovala do miz, stolov in drugih izdelkov iz lesa. Zadnje čase pa predvsem delam še druge stvari. Miniature so bolj za hobi. Ostalo so voščilnice, razne tablice z imeni in napisi otrok, pripravljam pa tudi novo serijo planerjev in knjižic za recepte. V bistvu delam zadeve, ki so aktualne za naš trg.

Lahko opišeš postopek izdelave enega izdelka oz. ene miniaturne?

Recimo mizica. Najprej mi ati nareže les na pravo debelino, ostalo naredim sama. Izrežem nogice in jih oblikujem. Veliko obrusim, potem naredim vrh mize, ploščo mize, potem pa je potrebno napake popraviti ali izrezati, prilepiti. Je kar dolgotrajen postopek. Za to delo uporabljam ročno žagico za rezanje.

Koliko časa ti to vzame, recimo ena mizica?

To me večkrat sprašujejo, ampak težko ocenim, saj ponavadi ne sedim zraven kar cel dan. Izračunala sem si, da z barvanjem in lakiranjem vred nekje 20 ur. Voščilnice in tablice so hitrejše delo, ampak pri voščilnicah je problem, ker najprej oblikujem, preizkušam vse, da pride na koncu najboljši izdelek.

Kje črpaš ideje, recimo za miniaturne?

Poskušam delati pač kar lahko, kar je v mojih zmožnostih. Ne delam, česar ne znam. Pa to, kar me veseli ... za miniaturne recimo Harry Potter variante. Sedaj sem naredila umetniški studio. V miniaturnih rada upodobim stvari, ki jih poznam. Kar pa se tiče tablic ... Sprva sem to namerala delati samo za darila, za novo leto na primer, da bi bila unikatna. Vsem so bila tako všeč, da sem jih potem začela tudi prodajati. Voščilnic najdem veliko na internetu, ali pa si jih sama izmislim.

Kje naročaš material? Za voščilnice je lažje, kaj pa miniaturne?

Za miniaturne je problem. Pri nas sploh ni takšne trgovine. Vse, kar naročim, si moram preko interneta. Večino poskusim sama narediti, delam pa večinoma stvari iz materialov, ki jih lahko dobim pri nas, jih imam doma. Za voščilnice pa je bolj slabo za material. Najdem ga v Celju ali Slovenji Gradcu, v Velenju je bolj slabo za takšen material.

Kakšno je na splošno zanimanje za miniaturne?

To je bolj zbirateljsko. Ljudje to vidijo in mislijo, da je bolj za otroke, da je to igračka. V tujini je to zelo poznan in cenjen hobi in so tudi bistveno več pripravljeni odšteti za takšne zadeve. Pri nas ni primeren trg za takšne zadeve.

Kaj pa za tablice in voščilnice?

Voščilnice so aktualne v prazničnem času, božič, novo leto, velika noč, kakšna za rojstni dan, tudi žalne. Tablice so aktualne praktično čez vse leto, so unikatne, kar je ljudem še posebej všeč. Ob rojstvu dojenčka so na primer vsi podatki na tablici, saj je vsak unikatni in to je popolnoma unikatno darilo, samo za določnega otroka ali obdarjenca. Temu dajejo ljudje vedno več pozornosti.

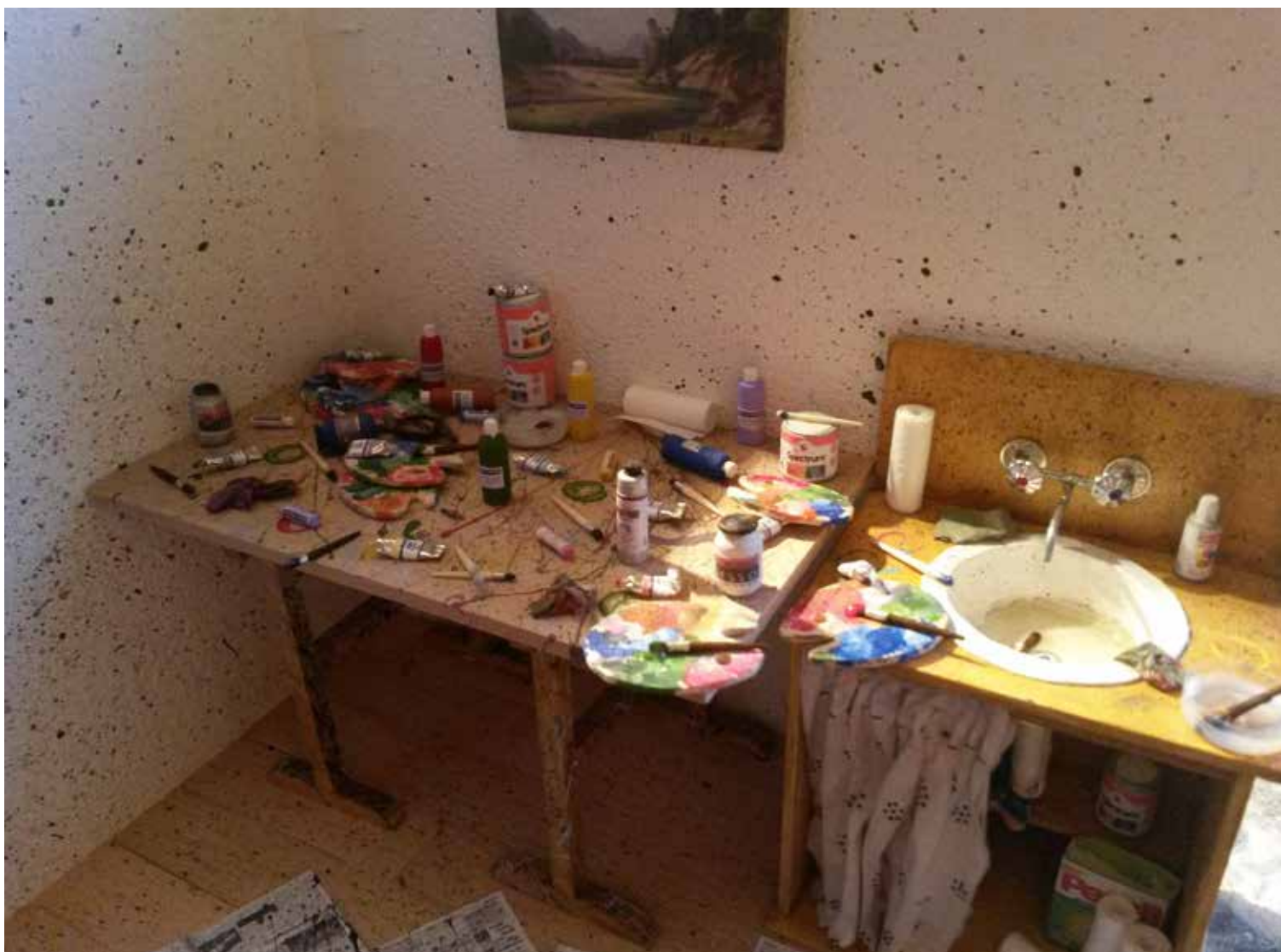

Foto: osebni arhiv

Kakšne lastnosti mora imeti po tvojem mnenju oseba, ki se želi ukvarjati s tem konjičkom oz. kaj bi izpostavila pri sebi, da imaš, da se lahko ukvarjaš s tem?

Mislím da mora biti človek ustvarjalen, da to počne z ljubeznijo, pa tudi vztrajen moraš biti. Ni lahko, ko iščeš stranke, in da stranke poiščejo tebe, da si ustvariš neko ime. Sem šele na začetku te svoje poti in upam, da mi bo uspelo postati čim bolj prepoznavna, ampak je res potrebnega veliko truda in vztrajnosti. Delam cel dan, na facebooku objavljám svoje izdelke. Če ne izpolnjujem naročil, delam nove izdelke, iščem nove ideje, tako da je kar naporna zadeva.

Imaš to dejavnost registrirano?

Razmišljala sem o tem, da bi odprla svoj s.p., ampak s tem so povezani tudi kar visoki stroški, tega si pa trenutno ne morem privoščiti, saj nimam redne službe. Odločila sem se za srednjo rešitev in sem odprla osebno dopolnilno delo, kjer niso tako visoki stroški, pa tudi obdavčeno je po tem, koliko prodam, torej od prometa. Je pa res, da je zelo omejeno na mesec oz. leto, koliko lahko prodáš. Lahko tudi preizkušam, kako se moji izdelki obnesejo, lahko grem tudi na kakšno stojnico prodajati, zato se mi zdi osebno dopolnilno delo veliko boljša rešitev zame.

V mesecu januarju je bila v knjižnici v Šoštanju tudi razstava tvojih del. Kako je prišlo do sodelovanja?

Čisto po naključju. V decembru sem šla en dan v knjižnico in sem videla razstavno vitrino. Vprašala sem, kdo vse lahko tam razstavlja. Knjižničarke so bile zelo prijazne, takoj so vprašale, s čim se ukvarjam, kaj počnem. Zelo hitro se je odvijalo. Štirinajst dni je minilo od mojega vprašanja do postavitve razstave.

Je zanimanje po razstavi kaj večje?

Kar se tiče razstave, so rekli, da je bil odziv zelo dober, da je marsikdo prišel pogledat tudi samo razstavo, da so bili navdušeni. Kar se tiče prodaje pa ne, saj se mi zdi, da Slovenija ni primeren trg za kaj takšnega, saj ljudje ne poznajo tega hobija, niti tega ne zbirajo, kot na primer znamke, kovance.

Imaš doma kakšne prostor, kjer vse svoje dejavnosti realiziraš?

Bolj kot ne po celi hiši. Imám svojo ustvarjalno mizo, ki potem preraste še na drugo ustvarjalno mizo, pa še v kuhinjo. Ati ima zraven hiše delavnico, zato izdelke iz lesa ustvarjam tam, da ne prašim po hiši.

V prihodnje pripravljáš kaj novega v ustvarjanju?

Ja, seveda. Ravno zdaj nastaja nov izdelek. Načrtujem novo linijo knjižic za recepte in adresarjev, ki bodo posebno oblikovane, poudarek bo na platnicah. Vse bo v slovenskem jeziku, ker se mi zdi, da veliko stvari je možno dobiti v trgovinah, ampak vse je predvsem v angleščini, marsikdo pa pogreša stvari v slovenščini.

Kaj pa Jana počne, ko ne ustvarja?

To je pa že težko, ker se mi zdi, da ves čas nekaj ustvarjam. Če pa ne ustvarjam, pa iščem nove ideje. Zdaj delam spletno stran, urejam facebook stran... Tistih par uric na teden, ko pa res ne ustvarjam, se pa posvečam svojemu možu.

Jana je uspešna mlada ustvarjalka in želim ji še dosti navdiha in idej za ustvarjanje.

Melita Jelen

MESTO SVETLOBE IN PETJA (2)

(Nadaljevanje iz prejšnje številke Lista.)

Na parolo Šoštanj mesto svetlobe imajo nekateri tudi svoje pripombe. Svetloba? Kje pa jo vidite? Vse propada, nazaduje! Ni tega, ni onega, rudnik nas trese, TEŠ nas duši in podobno.

gmote dima in plinov, tovarna usnja pa je bruhala neverjetno količino saj. Tu je bila še tovarna EFE ki je izdelovala opeko iz elektrarniškega pepela pa še nastajajoči »kemokombinat« med Šoštanjem in Pesjem, ki nikoli ni bil zgrajen, je pa uničil prej lepo okolico. Šoštanj se je znašel sredi težke industrije in postajal vse

drugega pa nič! Naredil bi se lahko delujoči muzej starih obrti. Morda kaj podobnega, le da bi se navezovalo na obstoječi muzej usnjarstva.

Žal o takšnih in podobnih zamislih razpravljajo v glaven le starejši domoljubni občani, ki z žalostjo opazujejo, kako nazaduje naše ljubljeno mesto. Največ pa se jih srečuje prav v Društvo upokojence, posebno v našem mešanem pevskem zboru.

Zato želijo svojo 65. obletnico obstoja izkoristiti tako, da poleg želje prenašati ljubezen do petja na mlajše rodove, naredijo nekaj dobrega še za svoje mesto.

Pobudo dajejo tudi nekdanji pevci zbora, kot je g. Tone Rezman, ki je bil član zbora več kot dvajset let. Pel je bas ali bariton, kar se je pač trenutno rabilo pri kakšni pesmi. Z veliko nostalgijo se spominja tistih let in tudi tega, da je bil dežurni »vicmaher«, ki je vedno poskrbel, da so pevske vaje bile tudi vesel družabni dogodek. Leta po vojni je bil zaposlen v tovarni usnja in ker je po poklicu čevljar, ga zanima vse kar se dogaja z muzejem usnjarstva in kot mnogi starejši, tudi on ne more razumeti, da je okolica muzeja v takem razsulu. Prav dobro se namreč spominja časov, ko je bila na tem mestu lepo urejena konjušnica kot del tovarne. Čeprav jih šteje čez petinosemdeset, še vedno dela in ustvarja v svoji delavnici in upa, tako kot vsi nekdanji obrtniki in podjetniki, da se bo Šoštanj spet postavil na noge, da se bo oživilo gospodarstvo.

Festival zborovskega petja naj bi bil samo dokaz, da se vse zmore, če se le najdejo ljudje, ki imajo voljo in vizijo, kako nekaj premakniti na bolje. V začetku niso pričakovali takšnih zaprek in težav, ki se sproti pojavljajo. Že prva, kako vse skupaj organizirati, da bi ne bilo treba zapreti cest. V tem slučaju bi potrebovali še sodelovanje policije in gasilcev, kar pa bi organizacijo še otežilo. Denar, denar..., pa je tako povsod največji problem.

Predvideva se da bo okoli 200 sodelujočih pevcev in za takšno število je tudi skromna pogostitev precejšnji finančni zalogaj. Želje so tudi, da bi vsi pevci bili oblečeni v enotne majice z napisom ŠOŠTANJSKI FESTIVAL ZBOROVSKEGA PETJA.

Naročeno mi je bilo, da v tem zapisu ne smem »prosičati«! Jaz pa le upam, da se bo našel, poleg Krajevne skupnosti, Zavoda za kulturo in Občine Šoštanj, še kdo in prispeval kakšno malenkost. Predvsem gostinci, slaščičarne, bifeji, kavarne, trgovine, banke, cvetličarne, vrtnarji, avtopralnice, mesnice, frizerji, računovodski servisi in ostali d.o.o in s.p.-ji. Morda še kakšen posameznik, ki se bo navdušil nad zamisljo o festivalu zborovskega petja. Vabljeni!

»Oder« za šoštanjski festival zborovskega petja.

Foto: arhiv

Pa ni tako, Šoštanj je klub vsemu lepo, malo, prijetno mesto, s svojimi prijaznimi in vzdržljivimi meščani. V šestdesetih letih prejšnjega stoletja, ko je začelo nastajati Velenje, je med meščani res nastala nekakšna panika, negotovost. Občina, sodišče, policija in vse pomembno se je selilo v Velenje. Kmalu za njimi pa še večina udobja in prestiža željnih, meščanov. Velenje bo kmalu lepo, moderno, obćudovanja vredno mesto. Posebno še zato, ker je dobilo ime Titovo Velenje. Šoštanj pa se je pogrezal v umazani težki industriji.

»Tatrmasti« in ponosni meščani so pa ostali. Ponosni na to, da so Šoštanjčani, ponosni na zgodovino mesta, na staro mestno jedro, na zgodovinsko zaščitene mogočne stavbe, vilo Mayer, vilo Široko, vilo Ravne, hotel Kajuh, sodišče, cerkev, Marijin kip sredi trga, na letni bazen, svoji dve šoli. Na svojo tovarno usnja, cenjeno po vsej Evropi. Na svojega pesnika Kajuha, kiparja Napotnika. Ponosni na svoja kulturna društva, pevske zборе, svoj kulturni dom, kino dvorano. Skratka, Šoštanj ima zgodovinsko in arhitekturno zasnovano v starem mestnem jedru in dušo, kakor je v svoji knjigi zapisal g. Ravnikar. Vsega tega Velenje nima in še dolgo ne bo imelo.

Res je, da tista leta v Šoštanju ni bilo prav prijetno. Iz elektrarne so se valile ogromne

bolj umazan. Za nekaj let, a kmalu se je začelo izboljševati. EFE in TUŠ sta nehala obratovati, v TEŠ pa so namestili čistilne naprave.

Ko se je očistila stara umazanija, je mesto ponovno ozelenelo. S pomočjo rente iz TEŠ-a so se začeli obnavljati pločniki, parki, igrišča in fasade. Z vsesplošnim napredkom, smo dobili poleg kulturnega in zdravstvenega doma, trgovski center TUŠ, novo osnovno šolo, muzej usnjarstva in lani nov vrtec in kot »cukerček« še brezplačno izposojajo koles.

Seveda še marsikaj manjka. V oči bode neurejen parkirni prostor ob Merkatorju, ter propadajoče in neizkoriščeno staro mestno jedro. Glavni vzrok za to naj bi bilo neurejeno lastništvo. Mislim, da nobenemu lastniku ni interes, da mu dragocena lastnina propada neizkoriščena. Če bi se odločili za ožvitev trga, za kar imamo lep zgled le malo čez hribe, v Slovenj Gradcu, bi lahko najprej povabili lastnike, naj sami predlagajo dejavnost v svoji nepremičnini in to tudi izpeljejo. Ni nujen samo odkup. Pomembna bi bila organizacija in vizija z strani občinskega vodstva.

Prava rak rana pa so razvaline ob Muzeju usnjarstva. Že pred leti sem svoj predlog, kako izkoristiti ta prostoro, posredovala Upravni enoti Velenje. Odgovorili so, da je dobra zamisel,

ZA VSE DAME IN MAME

Da je »Vsaka mama prava mama, dana za srečo in veselje. Prava. In ena sama. Za vse življenje« nikoli ne pozabijo člani Kulturno umetniškega društva Ravne. Tudi letos niso. V počastitev dneva žena in materinskega dne so v nedeljo, 15. 3. 2015, pripravili že tradicionalno proslavo, ki je ogrela srca več kot 60 ravenških deklet, žena, mam in babic. Skupno si je proslavo ogledalo več kot 120 ljudi.

Ravenska plehmuzika je otvorila proslavo, Moški pevski zbor Ravne pod vodstvom Tee Plazl je zapel dve pesmi, predstavile so se pevke Ženskega pevskega zbora Planike pod vodstvom Špela Obšteter. Pevke so posebej za to proslavo pripravile priredbo zimzelene pesmi Dan najlepših sanj, v kateri se je kot solistka predstavila Polona Spital, ki je pesem spremljala na kitari, Špela Obšteter pa na flavti. Za veliko dozo smeha sta poskrbela zabavna Nataša Obšteter in Dani Praprotnik s skečem, ki ga je napisala Marjana Kotnik. Do solz sta nas nasmejala v vlogi nikoli dovolj popolne žene in sitnega moža, ki še vedno idealizira kuho svoje matere. Kosilo ni nikoli dovolj dobro, dokler se nekega dne žena ne zaklepeša s prijateljico po telefonu in zažge rižoto. Nasmeh na obraz mam in žen so pričarali vedno prisrčni in otroško navihani učenci podružnične šole pod mentorstvom Brigitte Robida in jih nežno pobožali po srcu. Za proslavo so pripravili točko z recitatorskimi, vokalnimi in plesnimi elementi. Nastopili so tudi ravenski štrajharji, samouki, ki z igranjem na doma narejene instrumente

Nataša Obšteter in Dani Praprotnik sta nas zopet nasmejala.

Foto: Nastja S. Naveršnik

in s prepevanjem prenašajo folklorno izročilo mlajšim generacijam. Proslavo sta vodila Špela Sovič in Marko Potočnik.

Vse dame so ob prihodu na proslavo dobile ročno izdelana darilca, ki so jih naredili Simona Koren, Luka Vačovnik in Ivan Stvarnik. S prireditvijo in darilcem je Kulturno

umetniško društvo Ravne tudi letos počastilo oba marčevska praznika, namenjena ženskam. Kulturnemu programu je sledil družabni del z vaškima glasbenikoma. Plesalo, prepevalo in družilo se je do večernih ur.

Nastja S. Naveršnik

PRAZNIK MAMIC V BELIH VODAH

Svet KS Bele Vode je v sodelovanju s Kulturno športno turističnim društvom Vulkan organiziral že tradicionalno praznovanje materinskega dne.

V nedeljo, 22. 3. 2015 se je v dvorani šole zbralo poleg mater in žena tudi veliko očetov, mož in ostalih družinskih članov. Najprej so za prijetno vzdušje poskrbeli otroci. Pod vodstvom Urše Goličnik in Saše Blatnik so pripravili pester kulturni program. Materinski dan slavi ljubezen, rojstvo in življenje. Otroci so dali vedeti, da brez sonca roža ne cveti in da njim brez mam živeti ni. Materam so se zahvalili za vso skrb in dobroto, ki jim jo dajejo za doto. V zameno za ljubezen in toplino pa so jim podarili svoja srca in iskrene misli.

Materam, ženam in dekletom sta ob prazniku voščila tudi predsednik KS gospod Peter Požgane in župan občine Šoštanj gospod Darko Menih. Sledila je bogata pogostitev in rajanje ob prijetnih zvokih domače glasbe.

Društvo Vulkan

Foto: arhiv društva

	ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
	delavnice	sreda, 1.4. ob 17:00	Otroške velikonočne delavnice	Dom krajanov v Topolšici	TD Topolšica – podeželje
	pravljice	četrtek, 2.4. od 17:00 do 17:45	Ure pravljič (Tim Warnes: O slončku, ki ga ni več strah. Pripoveduje Marjetka Blatnik)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
	razstava	četrtek, 2.4. ob 18:30	Odprtje razstave likovnih del Viktorije Meh	Center starejših Zimzelen, Topolšica	Center starejših Zimzelen, Topolšica
	pohod	petek, 3.4. ob 16:00	Metuljev velikonočni pohod	Hotel Vesna v Topolšici	TD Topolšica - podeželje
	bridge	ponedeljek, 6.4. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Ribiški dom ob šoštanjanskem jezeru	Šaleški bridge klub
	delavnica	torek, 7.4. ob 17:00	Torkova peta – ustvarjalnica za majhne in velike	Vila Mayer	MZPM Velenje
	srečanje	četrtek, 9.4. ob 13:00	Regionalno srečanje Dnevov evropske kulturne dediščine in Tedna kulturne dediščine	Vila Mayer	ZVKDS in Občina Šoštanj
	delavnica	četrtek, 9.4. ob 17:00	Pravljlična ustvarjalnica z Doti	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
	košarka	sobota, 11.4. ob 10:00	U15 (Elektra Šoštanj - AKK Branik)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
	nogomet	sobota, 11.4. ob 16:30	12. krog medobčinske članske lige golgeter (NK Šoštanj : NK Vojnik)	Stadion Šoštanj	Nogometni klub Šoštanj
	košarka	sobota, 11.4. ob 19:00	Liga Telemach: Elektra Šoštanj-Maribor Nova KBM	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
	planinstvo	nedelja, 12.4.	Po poteh Janeza Jalna (greben med Žirovnico in Begunjami)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
	sejem	ponedeljek, 13.4. od 10:00 do 18:00	Knjižni Sejem	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
	bridge	ponedeljek, 13.4. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Ribiški dom ob šoštanjanskem jezeru	Šaleški bridge klub
	košarka	sreda, 15.4. ob 19:00	Liga Telemach: Elektra Šoštanj-Heilos Suns	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
	pravljice	četrtek, 16.4. od 17:00 do 17:45	Ure pravljič (Sean Taylor: Vzleteli smo! Pripoveduje Marjetka Blatnik)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
 komedija	petek, 17.4. ob 20:00	KD Tohinj - Avdicija	Kulturni dom Šoštanj	Mežnar & Mežnar
 čistilna akcija	sobota, 18.4. od 8:00 do 12:00	Čistilna akcija - očistimo Slovenijo, očistimo Lom	Odhod iz AP Šoštanj	TD Topolšica - podeželje
 sejem	sobota, 18.4. od 8:00 do 17:00	Sejem urbanega vrtnarjenja Kali – moj vrt moj stil	Terme Topolšica	Lončarski center Bahor
 bridge	ponedeljek, 20.4. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Ribiški dom ob šoštanjskem jezeru	Šaleški bridge klub
 košarka	sreda, 22.4. ob 19:00	Liga Telemach: Elektra Šoštanj-Portorož	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
 pravljice	četrtek, 23.4. ob 17:00	Noč knjige v Mestni knjižnici Šoštanj (Povodni mož)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
 branje	četrtek, 23.4. ob 17:00	Noč knjige v Mestni knjižnici Šoštanj (Branje članov Šaleškega literarnega društva – Hotenja)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
 pogovor	četrtek, 23.4. ob 18:00	Klepeti pod Pustim gradom	Muzej usnjarstva Slovenije	Muzej usnjarstva Slovenije
 razstava	četrtek, 23.4. ob 19:00	Odprtje slikarske razstave Saliha Biščiča	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
 film	četrtek, 23.4. ob 20:00	Noč knjige v Mestni knjižnici Šoštanj (Predvajanje dokumentarnega filma Za srečnejše dni Kajuh)	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
 predstavitev	petek, 24.4. ob 19:00	Galerijski večer	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
 nogomet	sobota, 25.4. ob 16:30	14. krog medobčinske članske lige golgeter (NK Šoštanj : NK Štore)	Stadion Šoštanj	Nogometni klub Šoštanj
 košarka	sobota, 25.4. ob 19:00	Liga Telemach: Elektra Šoštanj-Šenčur Gorenjska gradbena družba	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
 mlajevanje	ponedeljek, 27.4.	Mlajevanje	Ovinek pri Rihu	TD Topolšica - podeželje
 bridge	ponedeljek, 27.4. ob 18:00	Redni tedenski turnir	Ribiški dom ob šoštanjskem jezeru	Šaleški bridge klub
 kresovanje	četrtek, 30.4. ob 20:00	Kresovanje	Lom, pri Vržišniku	TD Topolšica - podeželje

**ZIMOVANJA,
POMLADOVANJA
IN ŠE KAJ...**